

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

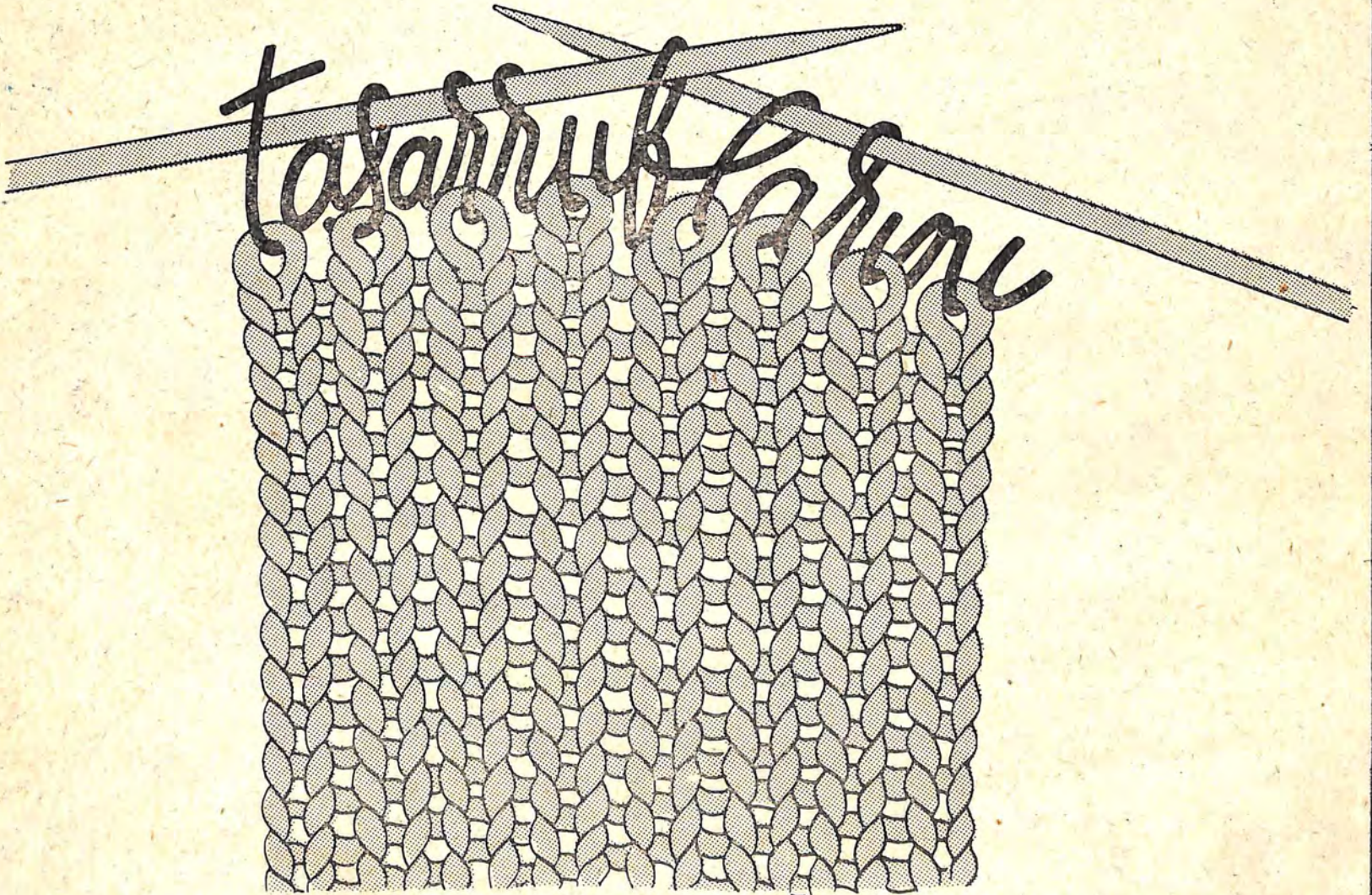
Aklaka

Çöp heyeti: «Çöpleri denize dökmekten başka çare yok» dedi. — Gazeteler —

Boğazda mehtapl

Rahat yarınınızı tasarruflarınızla örünüz

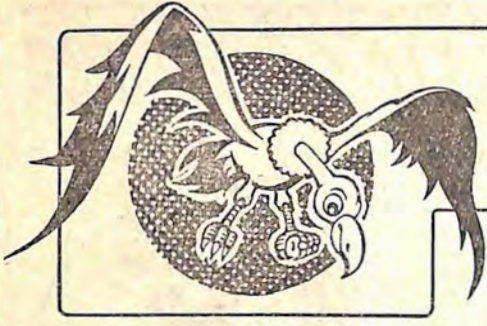

...İŞ Bankasında toplıyanlar daima kârlı çıkarlar...

...Tasarruf da örgü örmek gibi bir sabır ve gayret işidir. Geleceğe güvenle bakmak için muntazaman para biriktiriniz ve biriktirdiğiniz paraları en iyi şekilde değerlendirmek için onları Türkiye İŞ Bankasına yatırınız.

paranızın...
istikbalinizin emniyetidir

AKBABA

Yıl: 44 Cilt: 11 Sayı: 35 * Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ * 24 Ağustos 1966

H AYAT mecmuasının son sayılarında «İnsanın doğmadan önceki hayatı» nı okuduk ve renkli fotoğraflarla seyrettik. Yalnız bilginin mucizesi değil, baskı tekniğinin de mucizesiydi bunlar: Ana karnındaki pıhtıyı, geçen aylar içinde aldığı şekiller ve renklerle kâğıt üstüne sermişler.

Bir milyonu aşkın okuyucunun hayranlığını çeken bu yayın üstüne ilim dünyamızın da takdiri eğildiğini gördük: İstanbul Üniversitesi Rektörü sayın Ekrem Şerif Egeli ve Tıp Fakültesi Dekanı Cihat Abaoğlu, tabiat sırlarının çözümünü birer demecle övdüler.

Bu iki demecin yanında, iki din adamımızın birbiri ile tam çatışma halindeki sesleri ve sözleri de yine Hayat sayfalarında yankılandı: İstanbul Müftüsü Bekir Haki Yener ile Diyanet İşleri Başkan Yardımcısı sayın Yaşar Tunagür'ün...

İstanbul Müftüsü, yaşadığı çağdan habersiz, tam bir inkâr ile sözle konuşuyor. Kelime kelime aktarıyorum:

«Ne olursa olsun, bendeniz, ana rahmindeki bir çocuk resminin doğru çıkacağına ihtimal vermiyorum.»

Hoca efendi hazretleri, anlaşılıyor ki, birçok şeyden habersizdir: Ay'ın resminin çekildiğinden, astronotların uzayda dolaştığından ve akşam Amerika'da doğuşun Clay'ın telefoto ile gönderilmiş resimlerini ertesi sabah İstanbul gazetelerinde seyrettiğimizden, kendi mübarek sesle-

Devlet adamı olmak!

rini kâfiristanın bütün şehirlerinde dinliyebileceğimizden...

Sayın Müftümüzün demecleri bu kadar değildir. İnkâr ile başlayan sözleri âdeta «tefkir» ile bitiyor:

«Ana karnındaki bir çocuğun resmini çıkarmak, anasını tamamen çıplak kılup, gelüp onun önüne geçüp, mukabilinde makine ile ceninin suretini almak ile mümkün olur. Halbuki, ister nikâhlı, ister nikâhsız bir avretin bu şekilde fotoğrafını çekmek «haram» dır.»

Tam eski şeriatçı ağzı ile, elce-vap: Neuzü Billâh kâfir olur!

Bir daha açıklayalım: Bu ortaçağ ağzı, bir Suudi Arabistan fetvacısının değil, Üniversiteler şehri İstanbul Müftüsünündür.

Şimdi, bir de sahici din adamı sayın Yaşar Tunagür'ün demecini okuyalım. Diyanet İşleri Başkan Yardımcısı Tunagür, Hayat yazarına bakınız neler söylüyor:

«Hayat mecmuasının insan hayatının doğmadan önceki safahatını yayınlaması fevkalâde bir başarıdır. «Dini bakımdan böyle resimler yayınlamamızın bir mahzuru var mıdır?» diye soruyorsunuz. Niçin mahzur olsun? İslâm dini hiçbir zaman ilimle muaraza haline gelmemiştir. Bu görüşümüzü ispat için elimizde hadis vardır. Kur'an'da âyetler vardır. Meselâ:

«El-ilmu-ilman, ilmül ebdan süm-mel-edyan

«Mealı: İlim ikidir: Beden ilmi, sonra din ilmi.

«Peygamber Efendimiz daha 14 asır önce bu ilmi hakikati ortaya koymuştu. Beden ilmi insan sağlığıyla ilgilidir. Bir insan bedenini sağlam olmazsa, dinî ibâdetini yapamaz. Şu halde beden ilmi, din ilminden daha önce gelir. Beden sağlığıyla ilgili ilim ise hiçbir zaman İslâmiyetle muaraza haline gelemez. Hayat mecmuasının yayınına bu açıdan ele almak lâzımdır. İnsan sağlığına hizmet edildiği için bizi sevindirmektedir.

«Görüşümüzü ispat için elimizde yalnız bu hadis'in var olduğu zannedilmesin. Kur'anı Kerim'de de âyetler vardır.

«Mümin süresinin 13 ve müteakkip âyeti kerimeleri insan hayatının doğmadan evvelki safahatını mealen şöyle anlatırlar:

«Ant olsun biz insanı çamurdan (süzülmüş) yaratmışızdır. Sonra onu sarp ve metin bir karargâhta nutfeye yaptık. Sonra o nutfeyi bir kan pıhtısı haline getirdik. Derken, o kan pıhtısını bir çiğnem et yaptık, o bir çiğnem eti de kemiklere kalb ettik ve kemiklere et giydirdik.

Bilâhara onu başka yaratılışla inşa ettik.»

Yaşar Tunagür sözlerini şöyle bağlıyor:

«14 asır önce gerek Kur'an, gerekse hadis'lerle ilme verilen önem böylesine açıkça bilindiği halde, hatâ son misalde, Kur'an'da insanın doğmadan evvelki hayatının safahatı yazıldığı halde, ilim bu safahatı yeni bulmuştur. Buna sevinmemiz mi, yoksa üzülmemiz mi lâzımdır? Seviniyoruz, inandığımız Kitap'ın doğruluğu ilmen de ispat edilmiştir. Bu ilmi buluşu bir Müslüman yerine başka dinden birinin başarmış olmasından üzülmüyoruz. Şu halde daha fazla çalışmaya ve ilim yolundaki mesafeyi kapatmaya mecburuz.»

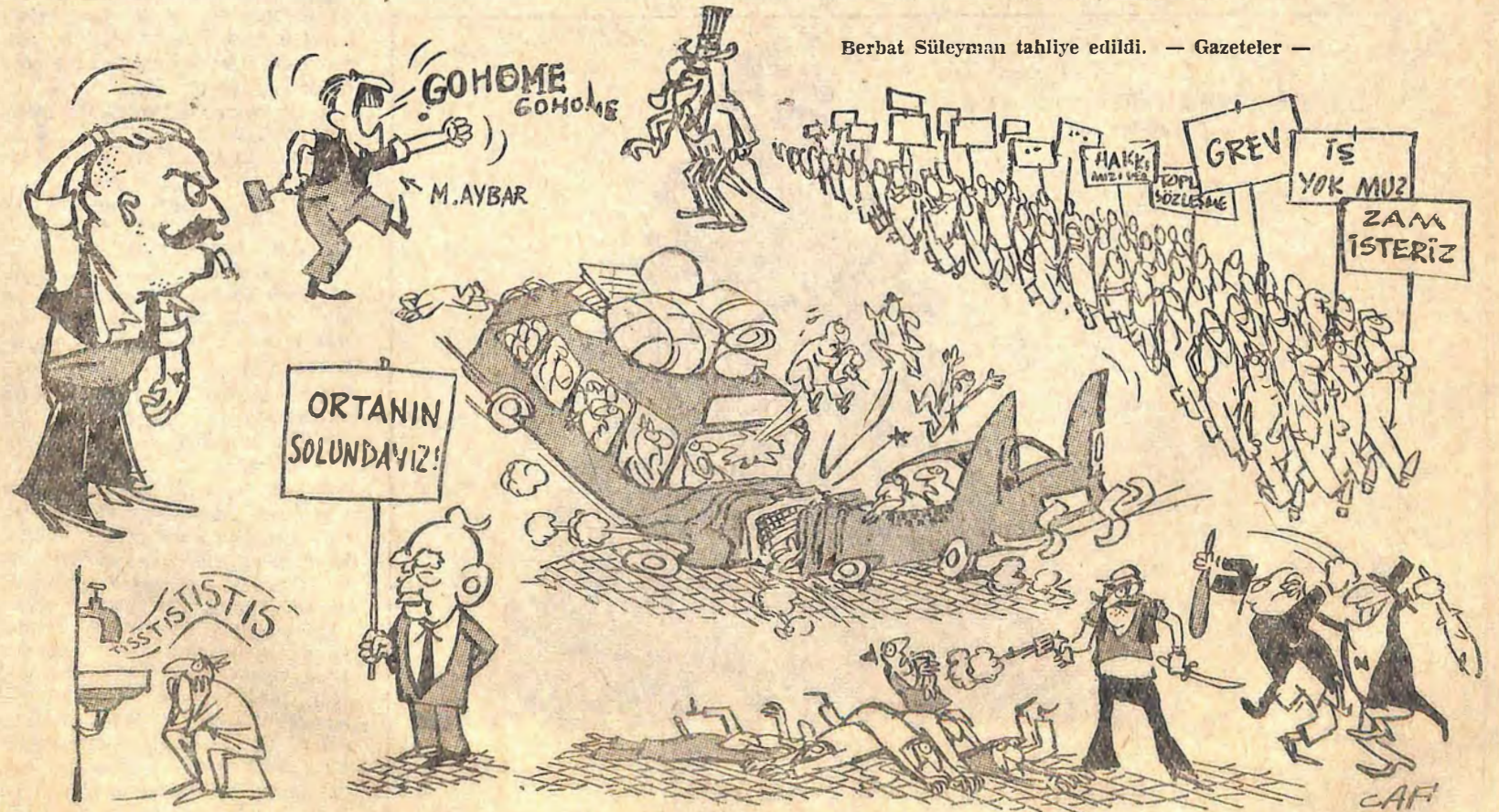
İşte iki din adamı. İkisi de çağdaş Türkiye'nin devlet kadrosunda vazifeli. İkisi de laik Türkiye'nin Diyanet İşlerinde memur. Aralarındaki farka bakınız: Kafa ile kafa farkı diyebilir misiniz buna?

Şimdi, bu demeclerin çıktığı sayfada, elinde Hayat dergisi, hem fotoğrafçıya poz, hem de: «Dirayetli reis muavinimizin de vukufu beyan ettiği neşriyatınız her bakımdan faydalı olmuştur. Büyük sevinç ve iftihar duydum» diye demec veren Devlet Bakanına soruyoruz:

İstanbul Müftüsünün beyanatından ne duydunuz ve ne yaptınız, lütfen söyley misiniz? Devlet Bakanı olmak kolaydır. Ama devlet adamı olmak?..

Haydi sayın Sezgin, giderayak bir tek güzel hâtıra bırakınız!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Berbat Süleyman tahliye edildi. — Gazeteler —

— Vay anasını, dışarısı benden berbat!

Ben Avrupadayken...

YUGOSLAVYADA

Görüşmek üzere

Üsküp, dağlar arasında. Onun için de yazlar sıcak. Kentin ortasından Vardar nehri geçiyor. Hani şu en güzel Rumeli türkülerinin yakıldığı Vardar nehri...

**Şar dağından kalkan kazlar
Al topuklu beyaz kızlar
Vardar Ovası, Vardar Ovası
Kazanamadık rakı parası...**

Bu türküdeki «Şar dağından», Türkiye'de nedense «Maya dağından» olmuş. Üsküp Türkleri, türkülerinin bozulduğunu söylüyorlar.

Üsküp'te sıcaktan bunalanlar, kentin sırtını dayadığı Vodno dağına çıkıyorlar. «Vodno'nun Türkçesi sulak demek.» Vodno'da restoranlar, gazinolar, oteller var.

Arabayla Vodno'ya çıkıyoruz. Arkadaşım anlatıyor:

— Bu dağ, eskiden kırkıracıtı. Burda tek ağaç yoktu.

— Neden?

— Keçilerden... Köylüler burda keçi beslerlerdi. Sonra keçi besleyen köylüye, her keçi başına bir koyun verdik. İsteyene koyun, isteyene keçinin parasını... Bütün keçileri topladık. Onbeş yıl içinde Vodno'yu orman yaptık. Görüyorsunuz ya, bütün ağaçlar genç...

Serin çam ve başka ağaçların gölgesinden geçiyoruz. Sık ağaçlı ormanın içine yazlık evler gizlenmiş.

Yusuf Ziya Ortaç soruyor bana:

— Yugoslavya nasıl?

— Cennet... diyorum.

Dudaklarındaki o alaycılıkla gülümsüyor. Peki ama, ne diyeyim? Kiev, Tiflis, Budapeşte, Mamaya,

Varna, Ohrid cennet gibi değilse, başka nereleridir cennet? Türkiye-miz bu cennetlerden bin kat üstün cennet olabilir. Ama ah şu keçilerle, keçi sakallılar, bir de keçi kafalılar... Kaldırın bunları, Türkiye cennetlerin cenneti olur. İşte bir Vodno... Tek ağaçsız bir kel dağı, onbeş yılda orman cennetine çevirmişler.

Keçi dedim de aklıma geldi. Yugoslavya'da da, hemen her yerde olduğu gibi, devrimden önce polis sevimsiz insanmış. Bugün sevimli mi? Hiç değilse, sevimsiz değil. İşte o zamandan, polis üstüne bir şaka.

Bir polis, boynuna ip bağlı bir keçi götürüyormuş. Yoldan geçen köylü sormuş:

— Bu eşeği nereye götürüyorsun?

Polis:

— Görmüyor musun, o eşek değil, keçi... deyince, köylü:

— Ben sana bir şey sormadım ki, keçiye sordum... demiş.

Bürokrasi belâsı

Sosyalizmin başının belâsı, bürokrasi... Hiç bir sosyalist ülkede «Bizde bürokrasi yoktur» denilmiyor. Herkes eksiğini, eksikliğini biliyor ve bunu gidermenin yollarını arıyor. Bunun için de sosyalist ülkelerde mizahın ağırlığı bürokrasi yergileri üstüner. Sosyalistler, bürokrasiyi kaldırmanın, azaltmanın yollarını arıyorlar. Benim görebildiğim, prim bürokrasiyi azaltan yöntemlerden biridir. Ama Yugoslavya'daki kendi kendini yönetim, bürokrasiyi en aza indiren bir yön-

temdir. Yugoslavların, bu yöneme geçmeden önce «müdürler saltanatı» ile alay eden birçok fıkraları var.

Bay Müdür, resmi arabasında gidiyorken, araba bozulur. Arabadan inen şoför, arabanın altına yere yatar, arabayı onarmaya çalışırken, bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başlar. Şoför, suların içinde çalışırken, arabanın içindeki Bay Müdür sorar:

— Söyle bakalım, bir şoförle bir eşek arasında ne fark var?

Yattığı yerden başını kaldıran şoför:

— Bilmem, der, ne fark var?

Bay Müdür anlatır:

— Eşek, canının istediği, beğendiği yere yatar. Oysa bir şoför, canının çektiği yere değil, araba nerede bozulursa orda yere yatar...

Arabayı onaran şoför, sırlıslıkla yoldan kalkan, arabayı sürer. Biraz sonra:

— Affedersiniz Bay Müdür, der, bir eşekle bir müdür arasında ne fark var, biliyor musunuz?

Bay Müdür, bir süre düşündükten sonra:

— Bilmem, der, ne fark var Müdürlük eşek arasında, sen söyle?

Şoför:

— Yoo, hiç bir fark yok... Lâf olsun diye sordum... der.

Kendi kendine yönetim dönemine geçmeden önceki bürokrasi zamanının müdürler saltanatını yeren bir fıkra da şu. Sekreter bayanlar, sayın müdürleri ellerine geçirmişler, oynatıyorlar.

Bir gün telefon çalar. Sekreter bayan açar telefonu.

— Allo...

— Müdür beyle görüşmek istiyorum.

— Ben sekreteriyim, bana söyleyin...

— Kendisiyle görüşeceğim...

— Müdür bey meşgul efendim, söyleyin bana...

— Olmaz, size söyleyemem...

— Kimsiniz siz?

— Ben mi? Ben... Müdür beyin bir okul arkadaşıyım...

— Seni şıllık seniil... Şimdi senin ne mal olduğunu anladım. Müdür beyin okuryazarlığı var mı ki, sen onun okul arkadaşı olacaksın...

Doberdan

Sırpça, Makedonca, Bulgarca «Doberdan» demek, merhaba, günaydın demektir. Kimileri «Doberdan» diyor. Kimileri de biraz inceltip «doberden» diyor. «O» hecesi «o» ile «a» arası bir sesle söylenecek... «Günaydın» da ince, güzel bir anlam var. Oysa «Doberdan» da, tokmağın davulda çıkarıldığı dandan sesi var. Sert, kaba, kalın bir ses...

Diyelim bir kahveye gittiniz. Orda altı Sırp var. Bizde olduğu gibi, hepsine teker teker «Günaydın, günaydın...» diyeceksiniz. Bakınız şöyle bir şey oluyor:

— Doberdan doberdan doberdan doberdan!...

Sanki «hadi ordan!» der gibi. Amaaaa, güzel bir Sırp kadını:

— Doberdan... dedi mi, ılık bir ses içinize yayılıp sizl gevşetir.

Üsküp Türkleri «Allahaismarladık» demiyorlar, onun yerine çok güzel bir sözcük bulmuşlar: Görüşmek üzere... Allahaismarladık yerine hepsi «görüşmek üzere» diyor. Başka dillerden çeviri belki ama güzel... Bundan sonra ben de öyle söyleyeceğim.

— Görüşmek üzere...

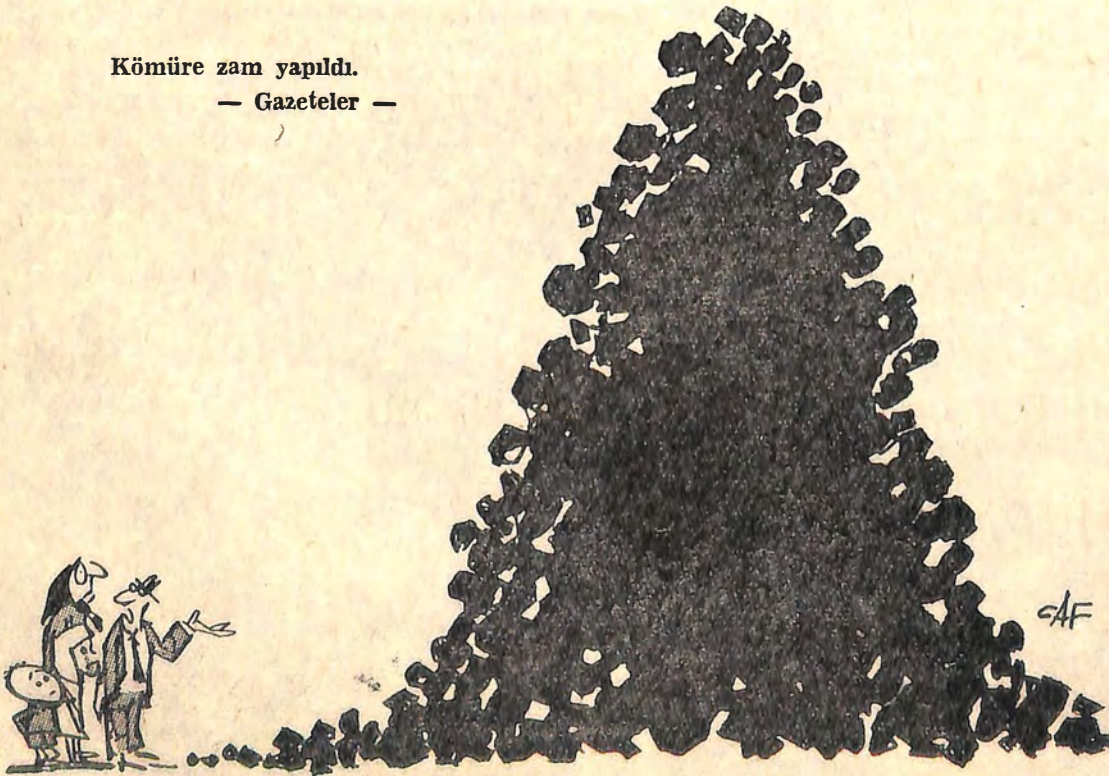
— Gülegüle...

Üsküp Türkleri dilde özleşmeye çok önem veriyorlar. «Hafta» yerine «yedil» demek onların buluşu. Ötedenberi Yugoslav ve Bulgaristan Türkleri «anahtar» a, «açkı» diyorlar. Elbette daha güzel... «Sergen», serilen, konulan yer anlamına geliyor ve «raf» yerine kullanılıyor. Oysa sergen bizde az kullanılır. Madensuyuna da bütün Yugoslav Türkleri «Ekşisu» diyorlar.

Üsküp'e giderseniz, orda tarihî bir Orta Anadolu kasabasını bulacaksınız. Yer adları bile olduğu gibi Türkçe kalmış: Saray, Barutane,

Kömüre zam yapıldı.

— Gazeteler —

— İstikbalimiz karanlık çocuklar!

Kurşunlu Han dedim de, Türkiye'deki tarihsel yapılar ve anıtlar aklıma gelip utandım. Kurşunlu Han, Osmanlılardan kalma büyük bir külliye'dir: Han, cami, hamam, medrese... Depremde yıkılmış. Ben ordayken onarıp restore ediyorlardı. Milyonlar harcanıyor buna. Aman Yugoslavya, atalarımızdan kalma yapıları, anıtları iyi onarsın ki, bizdekiler depremden değil, bakımsızlıktan kendi kendine yıkılıp gidince, atalarımızdan kalma eserler gidip orda görürür, övünürüz hiç olmazsa!

Hocanın istediği

Bosna ve Herseklinin müslümanlığı kadar koyu müslümanlık bugün ne Türkünde, ne Arabında var... Koyu da değil de, iyice ağdalı, katiya kesmiş ağdalı bir müslümanlık. Analtacağım bu olay gerçekten olmuş.

Krallık zamanında bir şair, her gittiği yerde gizli gizli sosyalizm propagandası yapıyor. Yine böyle bir propaganda konuşması yaptıktan sonra Hersekli çok yaşlı bir hocaya sormuş:

— Nasıl konuştum?...

— Aba, çok güzel konuştun...

Bu sosyalizm herkese istediğini verecek dedim. Ben beğendim bu sosyalizmi... Sosyalizm gelince ben de onbeş yaşında bir kız isterim...

— Ne yapacaksın kızı be Hoca?

— Aba kızın eline süpürge vereyim, süpürsün... Ben de yere yatıp alttan seyredeyim!...

Aradan yıllar geçmiş. Yugoslavya sosyalist olalı yıllar olmuş. Bir zamanın genç, ateşli şairi de iyice yaşlanmış. Başından geçen bu olayı anlatır, sonra da:

— Galiba Hersekli Hoca haklıymış be... Bizim de onbeşlik kızı alttan dikizliyecek zamanımız geldi... der gülmüş.

İki yazar arasında

Yugoslavların büyük bir yazarı var: Miroslav Kırleja, ünlü bir dramacı. Bu yazar, birçok sosyalist gençleri çevresinde topladığı, onları yetiştirdiği halde, iç savaş sırasında bir yanda kalmış kendi başına. Şimdi yaşlı ve çok ünlü.

Miroslav Kırleja'nın arkadaşı şair

Vladimir Nator ise, daha başında iç savaşa katılmış ve Tito'nun yanında yer almış. Savaş bittikten sonra önemli yerlerde bulunmuş. «Bu şair ölmüştür.»

Devrimden sonra bir gün şair Vladimir Nator verdiği bir şölene arkadaşı Miroslav Kırleja'yı da çağırmış ve konuşma sırasında, onun savaşa katılmamasını yermek için:

— Savaşa katılsaydın bizimle, kimbilir senden ne eserler kalacaktı... demiş.

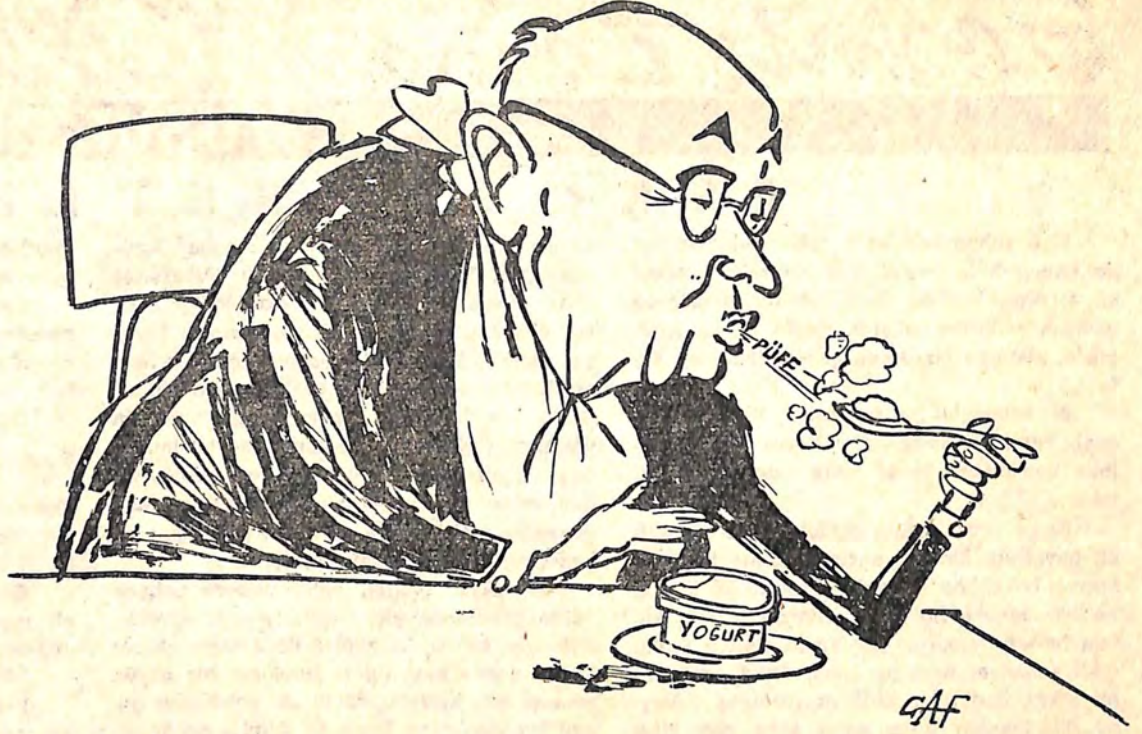
Miroslav Kırleja da ona:

— Ya sen savaşa katılmasaydın Nator, demiş, senden bize neler kalacaktı...

Bu söz türlü biçimde yorumlanabilir. Ben, sosyalizmden katkılanarak güçlenen sanatçının yerilmesi diye alıyorum bu sözü. Her yerde sosyalizmi sıçrama tahtası yapmaya çalışan sanatçılar vardır.

Gelecek yazımda, bir cennet kıyısı olan Ohrid'i ve Üsküp depreminden olaylar anlatacağım. Görüşmek üzere sevgili okurlarım.

Aziz NESİN

Sütten ağzı yanan...

Sesler

Zevklere karışılmaz emeğin boşa gider,
Birçok alışkanlıklar kimbilir neyin nesî?
Ama bazı sesler var her zaman hoşla gider:
Su sesi, kadın sesi, bilhassa para sesi!

Alıştırma kendini iç çekip, inlemeye!

Hoşgörülük vasıta gülüp serinlemeye!

Gücün varsa koşup git güzel ses dinlemeye:

Su sesi, kadın sesi, bilhassa para sesi!

Gazelhan ol, hafız ol, Sipahi ol, Müren ol,

Bir sahneye çıktın mı alkış toplarsın bol bol!

Şu seslerle açılır gönüllere giden yol:

Su sesi, kadın sesi, bilhassa para sesi!

Ne kadar gizlesen de ne istediğin belli:

Ya caza bayılırsın, ya dersin çiftetelli!

Sesler eder herkesi, her acıyı teselli:

Su sesi, kadın sesi, bilhassa para sesi!

Sessizlik dünyasında yaşanır mı yıllarca?

İnsanı, arzuları raptederler haraca.

Hayatı öğretiyor bizlere büyük Hoca:

Su sesi, kadın sesi, bilhassa para sesi!

Selâhattin KUTLU

Geçmiş Zaman Olur ki...

YUSUF ZİYA ORTAÇ

ESKİ ŞÖHRETLER

Türk sahnesinin eski şöhretlerinden biri de Recep Safa bey'di. Kel Hasan'ın kardeşi idi o. Ama, komiğe değil, tarihi piyeslerde padişah rollerine çıkardı. Boylu boslu, kaşlı gözli, alaturka bir erkek güzeliydi Recep Safa...

Bir sahnesini hiç unutmam: Ramazan gecesi, Ferah Tiyatrosunda «Yavuz Sultan Selim» oynanıyor: Tarihi haile üç perde, iki tablo...

Perde açıldı, asker dizildi, beyaz bir sütçü beygirine binmiş, sırtında sırma işlemeli kırmızı bir cübbe, başında sorguçlu bir kavuk, belinde teneke bir kılıç, yatağan bıyıklı, kulağı halkalı, uydurma bir Yavuz Sultan Selim çıktı sahneye. Ama ne çıkış, davul sesinden mi ürktü, nedir, bir türlü at yürümez... Neyse, dizgininden tutup çeke çeke getirdiler. Padişah, iki kişinin yardımı ile indi ve ortaya kurulmuş, yeşil kadife örtülü, pırıl pırıl yaldızlı tahtına oturdu.

Devlet erkânı gelmiş, divan kurulmuştu. İran üzerine açılacak seferi konuşacaklardı.

Tam Vezir-i âzam sözünü bitirmişti ki, tahtında sağ tarafına doğru kayan Yavuz Sultan Selim horlamaya başladı!

Uyumuştı, daha doğrusu sızmıştı Recep Safa...

Kısa bir şaşkınlık geçiren oyuncuların, beyaz, takma sakallı biri, hemen işaret parmağını dudağına götürerek etrafındakilere «susun» işareti verdi:

— Padişahımız efendimiz hazretleri istihareye vardılar... Huzurlarından sessizce çekilelim!

(NOT: Istihare, o işin hayırlı olup olmadığı hakkında rüya görmek için uykuya yatmak demektir.)

Localardan kahkahalar, paradiden alkışlar koptu ve perde kapandı.

Galiba Yavuz Sultan Selim'i, kafasına bir kaç kova soğuk su döküp ayıltılar!

Dram'ın tek üstadı Menakyan efendi idi. Balmumcu Cinayeti, Ekmekçi Karı, Fazilet Mağlup Olur mu? adındaki acıklı piyesler, babalarımızdan bize kadar, iki nesli, alt dudaklarımızı dişlerimiz arasında ezdire ezdire, yıllarca heyecan içinde sürüklemiş, yıllarca ağlatmıştır.

Menakyan efendinin «Osmanlı Dram Kumpanyası» nda, sahnenin temel san'atçıla-

rından biri, belki de birincisi, meşhur Aleksanyan'dı. Tiran oydu her zaman: Aldatılmış koca, kıskançlığın cinayete sürüklediği âşık, dilinden çok eli, tetiğe değen parmağı konuşan zalim adam, gaddar adam... Ama, sahnenin bu daima gözü kanlı aktörü, sahnenin dışında, aile hayatının, cemiyet hayatının en nazik, en terbiyeli ve en korkak adamı imiş... Gece, tiyatro dönüşü evine yalnız dönemediğini, odasında otururken tavan çıtırdasa, kapı gıcırdaşa telâş içinde yerinden fırladığını arkadaşları gülererek anlatırlarmış!

Menakyan efendi, kendi çağında yetişen bütün gençlerde, yüz çizgileriyle, el kımlatışlarıyla, bakışı ile, gülüşü ile, Ermeni aksanı kaybolmamış sesi ile iz bırakmış bir büyük sanatçı idi. Karısını dostu ile yakalayan günün baş oyuncusu, kendi öz dilini onun sesiyle oynar, elini alnına onun gibi vurur, onun Türkçesi ile «namus» un «na» sını çekmeden:

— Namusuuum...

Diye inlerdi.

Osmanlı sahnesinin büyük trajedienli Menakyan efendiye karşı, büyük komedienli Ahmet Fehim efendidir. Hemen söyleyeyim ki, Fehim efendi, çağını aşmış bir sahne üstadı idi. Kaş, göz, bakış, gülüş.. Çizgileri böylesine konuşan bir sanatçıyı, Türk sahnesi hâlâ görmemiştir.

Meşrutiyet sonrası şöhretlerin hepsinde onun sahne kişiliğinden mutlaka izler görürdünüz: Raşit Rıza'nın gülüşünde, Vasfi Rıza'nın bakışında, Hazım'ın duruşunda...

Bir gece, perdenin açılma saati gelmiş, ama tiyatro dolmamıştı. Koca salonda yirmi seyirci ya var, ya yoktu. Vaktin gecikmesinden sabırsızlanan bu bir avuç insan gürültüye başlayınca, Fehim efendi perdenin önüne çıkmış:

— Efendiler susalım, demişti. Biz içeride sizden daha kalabalığız. Aşağı bir inerek, vallahi kaçacak delik ararsınız!...

Molière'nin Cimri'sini, Hastalık Hastası'nı, o unutulmaz Üstad-ı Evvel'ini yaratan, yaşatan ve bugün de kendisini bu rollerde görmemiş kuşaklara bile değişmez bir benzerlikle tekrar ettiren odur, o Fehim efendi!

Radyolarımız niçin onun hatırasına bir kaç saatini ayırmaz? Devlet Tiyatrosu, Şehir Tiyatrosu, onu beyaz perdede projeksiyonlarla canlandırarak yılda bir gecesini neden ver-

mez? Ne kadar kıymet bilmez, ne kadar saygısız insanlar olduğumuzu ispat için mi?

Tek başına bir çağ açıp bir çağ yaşatan bu adam, sağlığında gülmüştür. Ölümünden sonra gülmüştür sanırım: Çocuklarının rekor kıran vefâsızlığına bakarak...

Gülmüştür:

Güldün, bu gülüş benden eziyyet gıblı geçtil!

diyen Abdülhak Hâmid'in zehir gülüşüyle...

Meşrutiyet, Paris'ten İstanbul'a gürültülü bir isim getirmişti: Aktör Burhanettin bey.

Gazetelerde, dergilerde, bir eliyle süslü bir masaya dayanmış, gösterişli fotoğrafları çıkıyordu, altında iki satırcıkla:

Silven'in şakird-i sanatı: Burhanettin bey. İsmi'nin etrafında bir «Temaşa Heyeti» kurmuş, büyük, daha doğrusu iri eserler oynamaya başlamıştı. En küçüğü: Napoleon Bonapart!

Size, bu piyes üstüne bir hatıra anlatabilirim:

Burhanettin bey, sahnede Napoleon rolüne çıkıyor. Meşhur Otello Kâmil de imparatorun yâveri...

Otello Kâmil, iki haftadır para alamadığı için Burhanettin'e kızgın... Ondan intikam almaya karar vermiş.

Oyunun başlamasına beş on dakika kala, kuliste dolaşırken, bakıyor, Napoleon'un sırmalı ceketi çivide asılı. Cebinde de bir kâğıt...

Burhanettin bey tembeldir. Rolünü ezberlemez. Bu kâğıtta, sahneye çıkınca askerlerine karşı okuyacağı nutuk yazılıdır.

Otello Kâmil, çaktırmadan bu kâğıdı alıyor ve ceketin cebine, beyaz bir kâğıdı dörde bölüp yerleştiriyor.

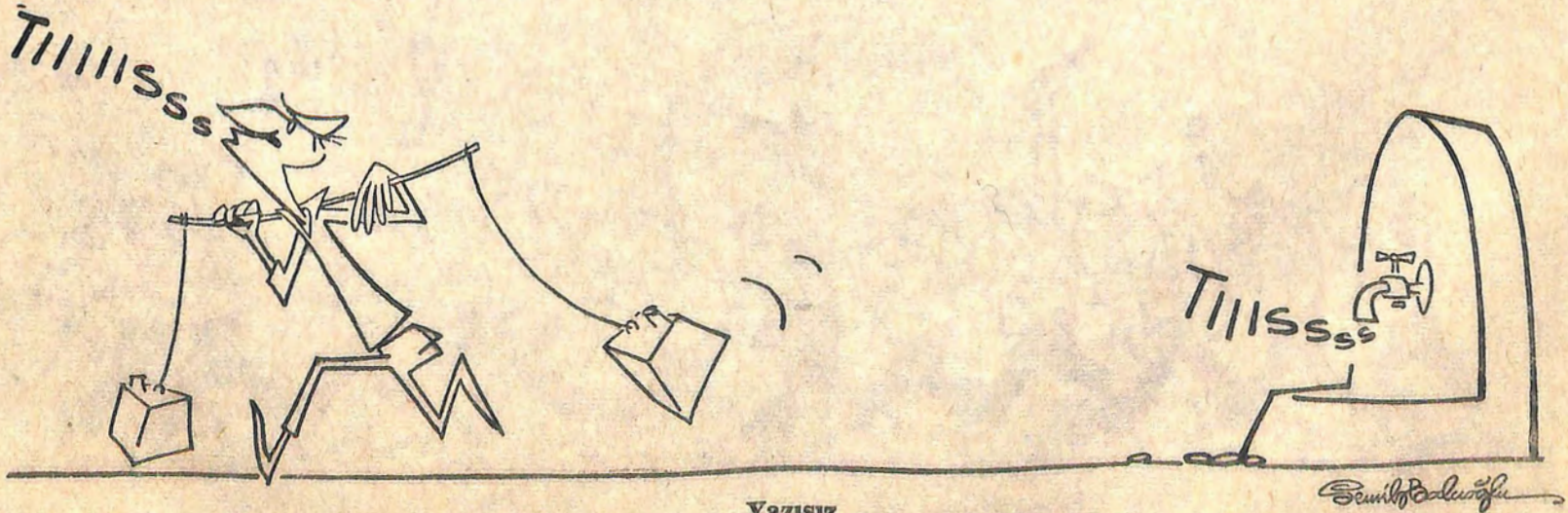
Yere vurulan üç sopa sesi.. Perde açılıyor ve Napoleon önde, yâveri arkada, sahneye çıkıyorlar.

İmparator hazretleri elini cebine atıp nutku çıkarınca ne görsün?.. Beyaz bir kâğıt!.. Dalgayı çakıyor ve telâşsız bir zekâ oyunu ile yâverine uzatıyor:

— Yüzbaşı!.. Nutkumu askerlerime okuyunuz!

Ama Otello Kâmil ondan daha az zeki değildir. Hemen selâm vaziyetine geçerek:

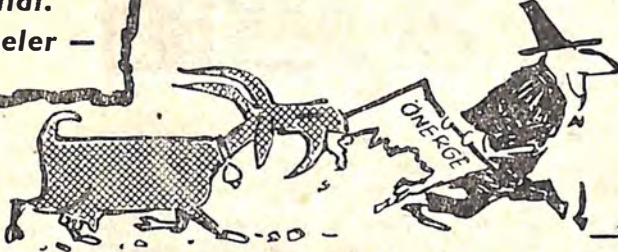
— Haşmetmeap, diyor, ben alaydan yetişme bir zabıtim, okumam, yazmam yoktur!

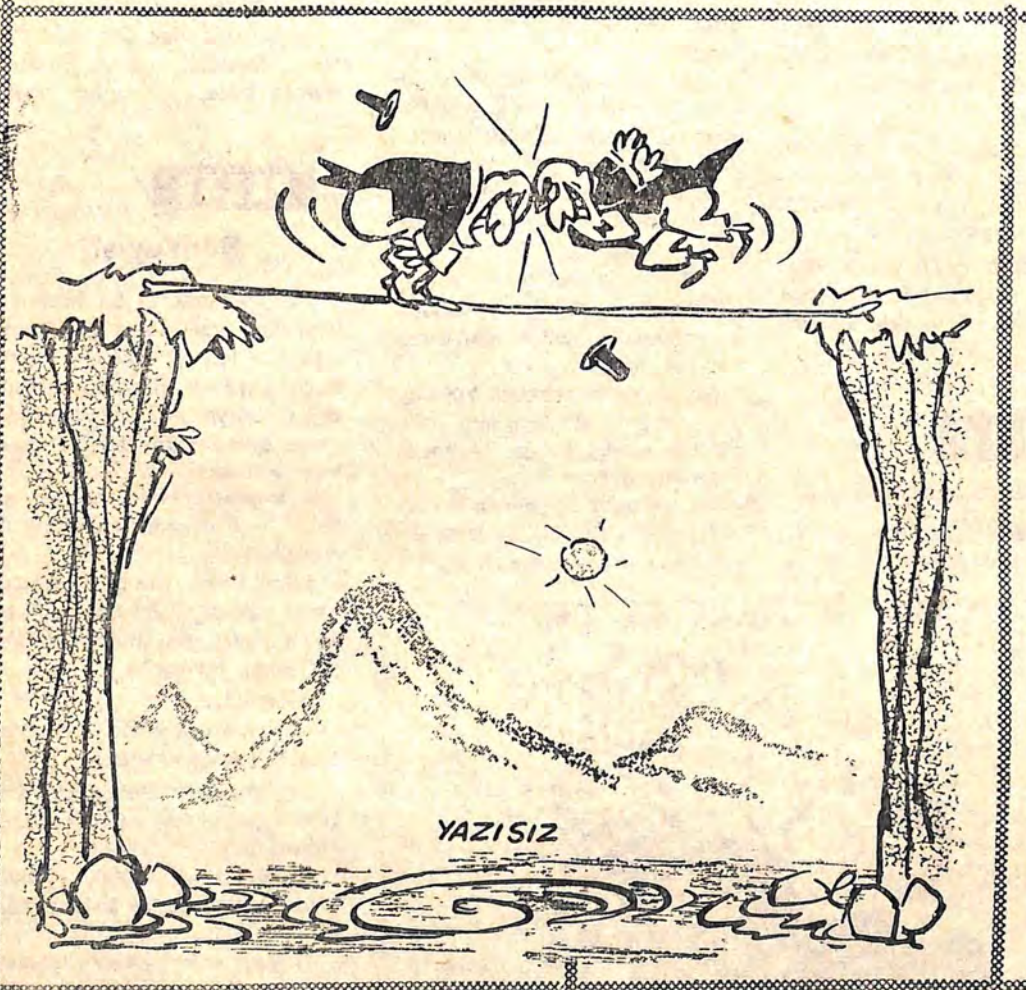
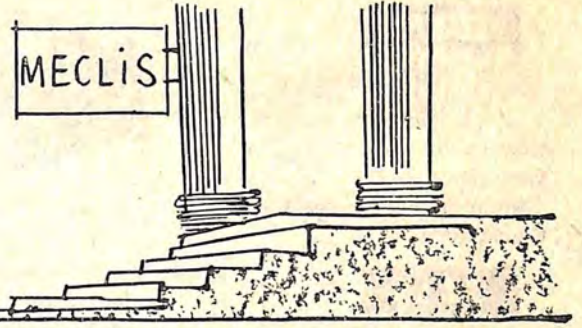
YAZISIZ

Keçilerle savaş için meclis-
se bir önerge verildi.

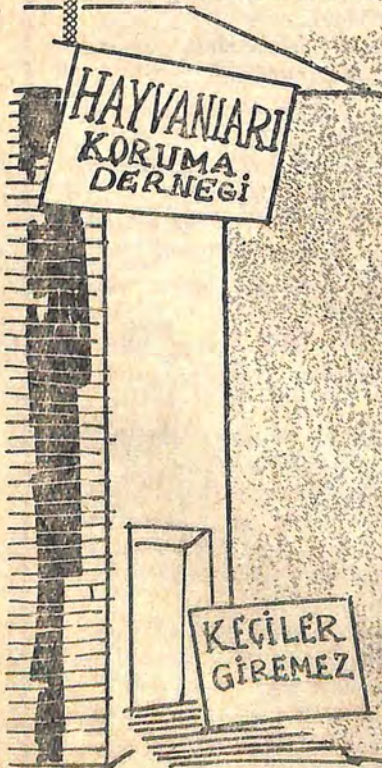
— Gazeteler —

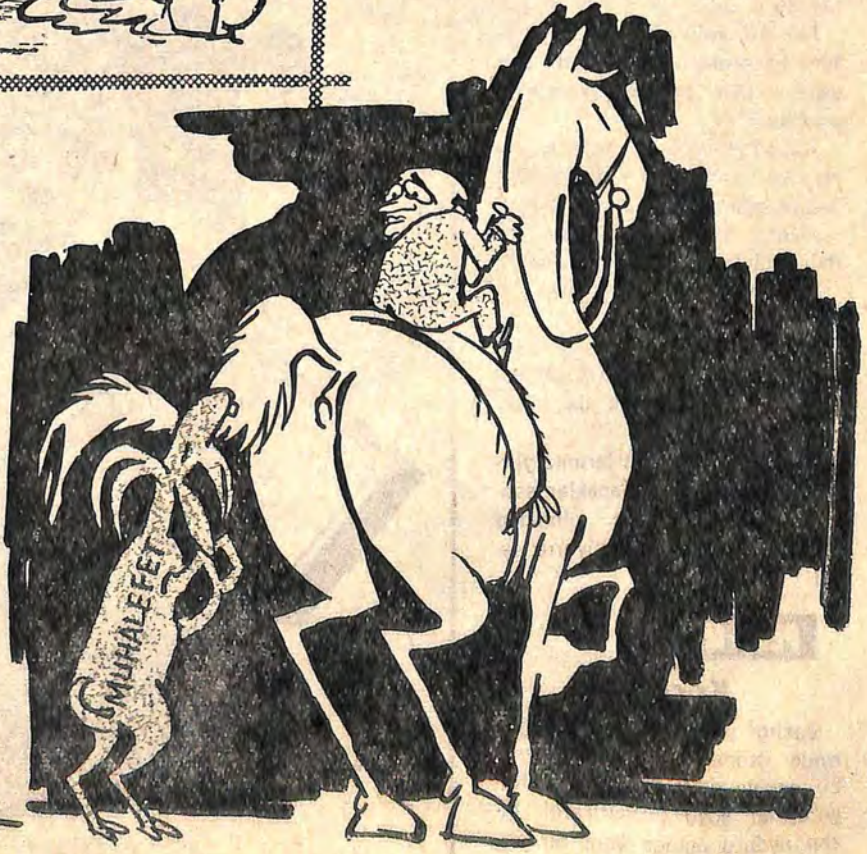
YAZISIZ

"KEÇİYOLU"

YAZISIZ

"KIL KEÇİSİ"

PAZARTESİ

İki genç

Biri Bulgar, biri Romen iki genç, sınırı geçip Türkiye'ye sığınmışlar...

İnsan bu, her şeyden bıkmıyor... Cennetten bile!

SALI

Şaşıktık!

Beş turist kız: Saçlar süpürge, pantolonlar yırtık, gömlekler leş, ayaklar çıplak... Şaşıktık!

Beş turist kız: Gece yarısı, polis bile yan çizip geçtiği İstanbul'un Bitirimhanelerini dolaşmışlar... Şaşıktık!

Beş turist kız: Raşel'in meşhur meyhanesinde, kilosuz yüz elli kuruşa satılan afyonlu şaraba bayılmışlar... Şaşıktık!

Beş turist kız: Tophanenin meşhur Hapçılar kahvesinde, afyonlarını yutup çaylarını içmişler... Şaşıktık!

Beş turist kız, hapları yutarak, şarapları içerek, şarkılar söyleyerek, Raşel'in meyhanesini, Tophane kahvesini, Hacıhüsrev, Dolapdere, İstanbul'un bütün Bitirim yerlerini dolaşmışlar... Şaşıktık!

Siz de şaştınız mı sayın Emniyet mensupları?

ÇARŞAMBA

Evine dön!

Bir bucağımız doktorsuz kalmış... Anlaşılan yazacak başka şey bulamamış gazete!

Türkiye'de doktor, bazı İstanbul'da bile bulunmaz. İsterseniz bir cumartesi, bir pazar günü arayın...

Bucakta yalnız doktor mu yoktur? Eczahane de aramayın, ebe de aramayın. Sağlık memuru da aramayın!

Biz, Türkiye'deki Amerikalılara «Go home: Evine dön!» diye bağıracağımıza, Amerika'daki Türklere, Türk doktorlara, Türk mühendislere, Türk sanatçılara «Go home: Evine dön» diye bağırarak nasıl olur?

Gelin kulağınıza söyleyeyim: Seksen katlı gökirtmalayandan geçekonduya dönmek de kolay değil hanlı!

Hem sevgili doktorlarımız yurda dönüp de ne yapacaklar san ki?... Onlara muhtaç olmadan da kendi kendimize ölüyoruz iş tel

PENŞEMİE

Koçotol

Başlığı okuyunca, Doğu dağlarında «Koçero» ya benzer yeni bir eşkiya çıktı sanmayınız. Koçoto, iki sözü birleştirerek bizim uydurduğumuz yeni bir kelimedir: Koç ile oto'yu...

7 gün

Efendim, Türkiye'de bir otomobil sanayii kurulmak isteniyor ya... Hani, ihtilâl yıllarında, kendisi yürümeyen, ama iki milyon liramızı yürüten bir «Devrim» otomobili yapılmıştı ya... İşte o hikâye!

Şimdi çeşitli firmalar, Türkiye'de otomobil sanayii kurmak istiyorlarmış... Nasıl «Kanber» siz düğün olmazsa, meşhuur «Vehbi Koç» suz da hiçbir kârlı iş olmaz!

Bize de kalırsa, yerli otomobil için en uygun firma «Koç» tur. Nedenleri saymaya lüzum yok, sade ismi yeter:

Otomobillerimizin yarıdan fazlası yollarda birbiriyle toslastığına göre «Koç» tan daha uygunu olur mu?... Yap, yap, toslastır Koç'ları!

CUMA

Dört buçuk!

İstanbul'da her gece, on bin sabıkali işe çıkıyormuş! Bu on

bin, aftan önceki sayıdır. Cezaevleri boşalınca sayıları kaçaya yükselecek bilmiyoruz...

Buna karşı çare?... Emniyet Müdürlüğü, şimdilik şikâyetçi vatandaşlara birer «düdük» dağıtmış!

Fena tedbir değil: Her gece aileden biri, düdük elde nöbet tutar. Kapı tıkırdadı mı, çal düdük!

Eğer bekçi, polis duyar da gelirse ne mutlu... Yook, sokakta soyguna uğrayan sarraf nasıl:

— Müslüman yok muuu?... Diye bağırıncaya, pencereden korka korka seyreden müslüman:

— Var ama çıkamaz!

Demişse, vatandaşın düdüğü de karakoldan aynı cevabı alırsa hiç şaşmamalı...

Malûm ya, İstanbul'da 4.000 kişiye bir polis düşüyormuş... Eh, on bin sabıkaliya da iki buçuk polis demek!

On bin azılı karşısında iki buçuk polis, atsa atsa, tabanca değil, korkudan dört buçuk atar!

Demirel: «Biz sandıktan çıktık» dedi...

Yazısız

CUMARTESİ

İnsanlar, köpekler!

Bir yıl içinde, İstanbul'da altı bin kişiyi köpek ısırması...

Köpekleri bu kadar çok olan bir memleket için fazla sayılmaz!

Asıl mühim olan, bir yıl içinde kaç insan kaç insanı ısırıyor, onu açıklasalar...

Bir eski olaydır: Süleyman Nazif, hafif atlattığı bir otomobil kazasından sonra, yüzü kan içinde hastahaneye koşar:

— Aman doktor, der, bindiğim araba devrildi.. Dilimi ısırıldı.. Hemen bana bir kuduz aşısı yap!

PAZAR

Benzeyiş!

Size bu pazar da bir fıkra anlatacağım. Ama olmuş bir fıkra...

Günün İçişleri Bakanı Şükrü Kaya, akşamın alaca karanlığında Tokatlıyan'dan çıkmış, Taksim'e doğru yürürken, biri yaklaşıyor yanına:

— Nasılsınız beyefendi hazretleri?... Çoktandır kulunuzu unuttunuz!...

Şükrü Kaya, bu güleç yüzlü, nazik, yalpak adamı tanıır gibi olur: Gençliğinde tanıdığı bir kadın tellâli idi galiba...

İltifat eder:

— İyiyim çok şükür... Sen nasılsın?... İşler nasıl?...

— Çok şükür efendimiz... Eski dostlarımız sayesinde yaşayıp gidiyoruz...

Bu konuşma üslubu, Şükrü Kaya'nın kanaatini kuvvetlendirir:

— Eee, anlat bakalım, piyasa nasıl?... Güzel, körpe mallar var mı elinde?...

Adamın uysal yüzü, yumuşak sesi birden değişir:

— Anlamadım... Ne demek istiyorsunuz siz?

Bu sefer Şükrü Kaya'nın da yüzü ve sesi değişir:

— Şey, diye kekeler, affedersiniz.. Birisine benzettim de...

Ama herif son derece öfkelendi:

— Yâni kime benzettiniz?...

— Canım, tanımazsınız.. Birisine!

— Yok, yok.. Tanımazsınız olmaz.. Kime? Neye?...

Bakan yumuşadıkça yabancı sertleşir, biri aşağıdan aldıkça öbürü yukarıdan konuşur... Nihayet sabrı tükenen Şükrü Kaya:

— Eeee, uzun ettin artık, der, kabahat benim mi?... Ne vardı bu kadar pezevenge benzeyecek?...

Hakkı var merhumun... Benzememeğe dikkat etmek lâzım. Yoksa benzettirler adamı!

Gül ağacı değilim!

BİR tarafında kocca Balın Otel'i, bir tarafında bir başka yapı, lokal boğulmuş âdeta ve ancak bilenler biliyor onu...

Uzunlama bir lokal ufacak tefecik. Güneş tepeleme tepeleme başkentteki herkesin kafasını pişirirken, esenlikler içinde... Adı, «Gül ağacı değilim»... Bir türkünün adı bu... Türkünün sahibi, lokalin de sahibi... Mirkelâmoğlu.

Eskiden, Adana milletvekiliydi C.H.P.'den, şimcik, «Gül ağacı değilim» i işletiyor... Gül Ağacı Değilim'in kapalı tarafı yok. Açıkta, yığının malı gibi. Bir kaç renkli masa, masaların üstüne, pergoladan yeşillikler sarkıyor, ha bu tarafa sallana, ha bu tarafa sallana...

Yemekler, güney yemekleri, güney doğu yemekleri... O meşhur, nedense sevilen, çığır çığı, çığ köfte, Urfa kebabı, Adana kebabı... Acı, hani çocukluğumuzda «ağzına biber süreceğim» diyenlerin ceza yemeği diye seçeceği kadar acı, günlük hayatımız kadar acı...

Müşteriler, eski C.H.P.'li milletvekilleri. Yenileri daha saltanatlı lokalleri seçiyorlar... Sık sık üstad Bülent Nuri Esen. Gazeteci arkadaşımız Şemsi Kuseyri. Pirimiz üstadımız Kinyaz Kartal...

Yeni gelenlere bazen Mirkelâmoğlu, bir katlanmış kâğıt sunuyor... Liste sanıyorsunuz: Değil. «Gül Ağacı Değilim» türküsünün beste ve güftesi...

Dünya amma değişti, ey değişmez sananlar... Vaktiyle, 950'de C.H.P., seçimi kaybettiğinde, seçilemeyen milletvekilleri, suya tersine düşmüş hamamböceği psikolojisinde ve debelenmesindeydiler «N'apamaz, n'edecer» diye. Gözleri hep kendilerince aristokratik mesleklerdeydi. Avukatlık, doktorluk. Herkes yanına bırakmış olduğuna geriledi. Stajlar yapıldı. Milletvekilliğinde aranmayan, amma normal vatandaşta cımbız cımbız aranan ne varsa, gecinden yerine getirmeğe çalıştı. Aralarından hiçbirisi bir «Gül Ağacı Değilim» düşünmedi. İlk devrülüşün gene D.P. lilerden geldi. Nazlı Tlabar Yonca diye bir çiçekçi dükkânı açmıştı, tam Mirkelâmoğlu'nun lokalinin karşısında... Uuuu, reaksiyon ne büyük oldu politik çevrede o zaman. 27 Mayıs'a karşı onca büyük reaksiyon olmamıştır: «Vaaay... aaay... Bizi rezil ediyor» diye...

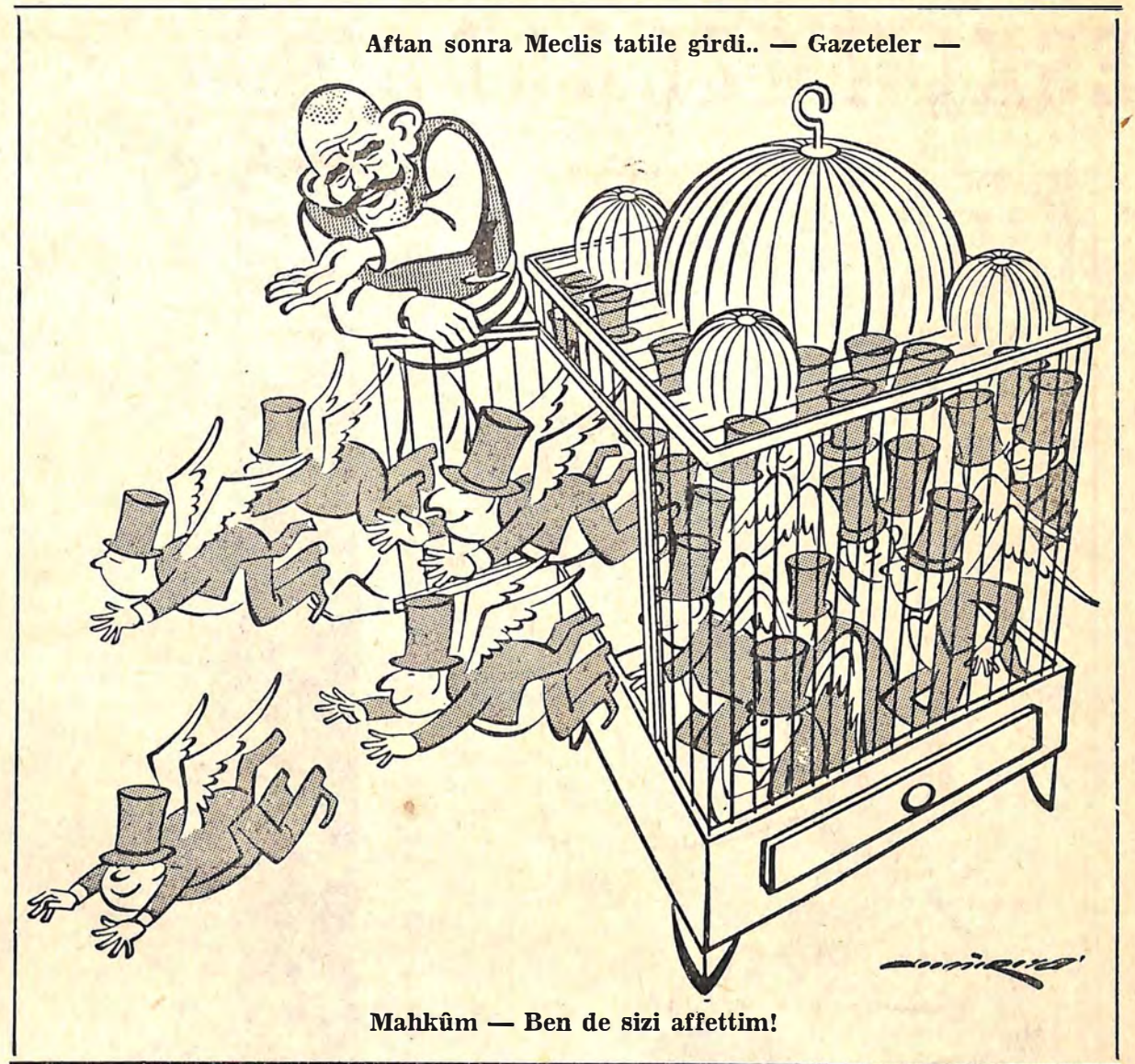
Bugün herkes, bir milletvekilinin normal vatandaşlığa dönmesini tabii buluyor ve Mirkelâmoğlu'nun «Gül Ağacı Değilim» i ancak sempati doğuruyor. Dünya çok değişti, ey değişmez sananlar... Eski dünyayı hele bir geri getirmeğe kalkın, hele bir geri getirmeğe kalkın da, o zaman görürsünüz nice değiştiğini...

Zeki Kuneralp!

Dışişlerinin idari başına bir Genel Sekreter geldi, kendi kendine benzeyen... Entrikası yok, snobizmi yok, saltanatı yok, kasılması yok, çarın tahtasını çatlatacak şekilde gerilmesi yok. İlmî vaaar, ırfanı var, lâtincesi bile var, dostlar, dünya sapıtı!

Dışişlerinin idari başına bir Genel Sekreter geldi, kendi kendine benzeyen. Berrak, bulaşmamış, bulanmamış, çocuksu, yosun yeşili bir bakışı var, dünya sapıtı dostlar veya düzeldi, hangisi sizce?...

Adı Zeki Kuneralp. Dünyanın bir

sapıttığında daha Genel Sekreter olmuştur.

Seneler önceydi. Ağzı kalabalık, fakat kafası işler bir hariciyeci vardı. Bedri Tahir Şaman. O zaman Zeki Kuneralp incecik, muhtarip ve mahcup halli genç bir adamdı.

Bedri Tahir Şaman, o genç adama bakmış bakmış bakmış: «Bunca kültür, bunca bilgi, bunca lâtince... Us mus, um sum... Bu adama kızımı istese vermem.. Ama çok önemli işler için onu kullanırım...»

Bizim memlekette, demek «Us mus um sum» bilene kız verilmiyor. Kıza yazık, zaten «Us mus um sum» u n'apsın?... Zeki Kuneralp da zaten onun kızını almayı, «Us mus, um, sun'dan korkmayan bir kız aldı, lâcivert gözlü Neclâ'yı. Kız

hariciyede çalışıyordu. Ve o da kendi kendine benziyordu, tabii, sıcak, kasıtsız...

Zeki Kuneralp, kaderin bir acı cilvesinden ötürü, tahsilini Avrupa'da yapmıştır. Daha fazla İsviçre'de. Son derece fedakâr ve bir o kadar da yalnız bir ana tarafından yetiştirilmiştir. Bir çocuğu vardır. En büyük zevki... okumaktır. Dünya sapıtı diyorum ya size!

Bastonuna dayanarak ağır ağır yürüten, uzun boylu, kibar, fikirle çok temaslı halli, günlük hayatla az temaslı halli, üstüne bir melâmet kırıntısı yapılmamış bir adam görürsünüz, bazen Dışişleri Bakanlığının uzun koridorlarında.

Bu adam palavrasızdır: Bir Fransız entellektüeli kadar Fransızca bilir, propagandasını etmez

Zaten son derece «İsanlı» bir ailede büyümüştür. Dayılarından Sedat Zeki Örs, Türkiye'nin en iyi Fransızca bilen adamlarındandı.

Bu adama bir İngiliz entellektüeli kadar İngilizce bilir.

Uzun ve temiz bir kariyeri vardır, hiçbir tarafını gagahlamıyacağımız, Akbaba! Herkes onun gibi olsaydı ben ve sen şimdiye değin hâpı yutmuştuk...

Bu yeni Genel Sekreter Zeki Kuneralp'tır. Bunca palavrasız, bunca propagandasız, bunca şişirilmesiz, bunca esaslı birini kendine yardımcı getirdi diye, İhsan Sabri Çağlayangil'i tebrik etmeli...

Benden tebrik, kabul ederse!

Nimet ARZIK

RESSAM SEVDA GENÇSOY

Büyükada Anadolu Kulübünde güzel bir gelenek kuruldu: Her yaz, eski binanın giriş koridorunda amatör ressamlar, birer hafta süre ile sergiler açıyorlar. Bunların çoğu genç kızlarımız, genç hanımlarımız...

Bir kaç gün önce, Sevda Gençsoy'un, anlatılmaz renk, ışık oyunlarıyla gözlerimize kamaştı.

Ama size, tablolarından önce ressamı anlatmak isteriz:

Çocukla genç kız arası bir sanatçı... Belki onaltı, belki onyediyasında... O, nasıl eserlerini yaratırken bütün şevki ile çalışıyorsa, Tanrı da onu yaratırken bir güzel yaratmanın şevki ile çalışmış. Gözler, yeşilin en güzeli: Filiz sarısına bir damla deniz grisi karışmış!

Sevda Gençsoy iyi giyiniyor, akıllı konuşuyor... Hele geceleri piste çıkınca, bütün gözler, hay-

ranlıkla onun üstünde toplanıyor. Dans etmiyor, ibâdet ediyor sanki!

Sergide iki karşılıklı duvar, iki karşılıklı üslupla güzelleşmiş: Tam klâsik ile Neo-klâsik...

Tabloların isimleri bile şiir: Guruba sesleniş... Uyanan top rak... Derinlikler özlemi.

Daha Güzel Sanatlar Akademisine girmemiş Sevda. Lisede okuyor.

— Temel bilgi olmadan fırça bile kullanılmaz, diyor, büyük büyük...

Küçükük ellerine bakıyoruz, incecek bileklerine bakıyoruz, duvarları kaplayan tablolara bakıyoruz... Sonra, dudaklarımızda mutlu bir gülüş, yarımın Türkiye'sini hayal ediyoruz, onların Türkiye'si!

Tek tesellimiz bu. Tek ve haklı tesellimiz. **AKBABA**

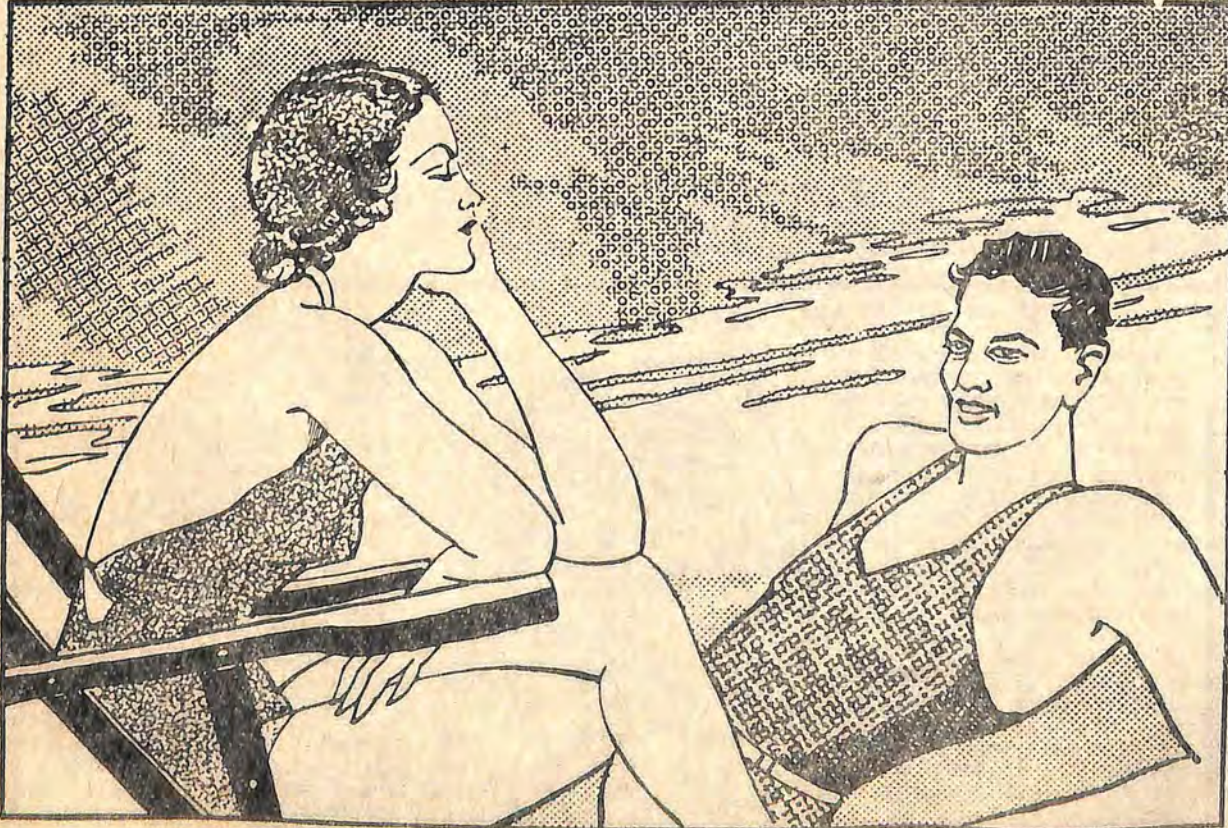
ESKİ YAZLARDA

İhtiyar bayan — Nafile zahmet ediyorsun kızım.. Daha meydanda hiçbir erkek yok!

— Kız deli misin sen?.. Erkek balıklar

Erkek — Doğru söyle, yalnız beni mi seviyorsun?

Kız — Elbet... Başka kimse yok ki!...

— Kocacığım, dua et o

— Korkma karıcığım, s

KADIN VE DENİZ

e vallahi kocandan boş düşersin!..

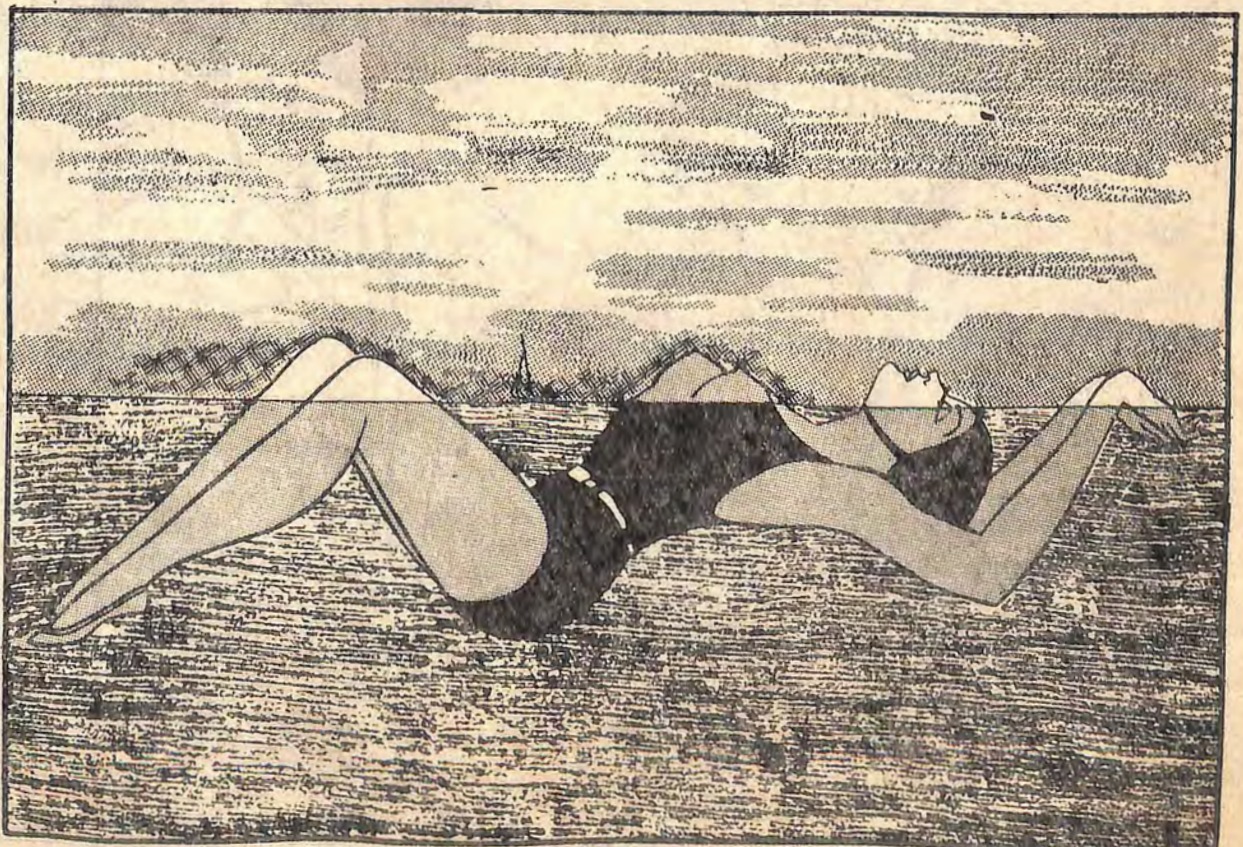
Erkek — Yavrum biraz da sağa dön, bu tarafın fazlaca yandı..

Kız — Nereden anladın?

Erkek — Nereden anladımı var mı, meşhur döner kebapçığım!

n!...
a suyun üstüne çıkarsın!..

Marmara'nın kucagında adalar!

Hostes Kızlar

MUZAFFER İZGÜ

Biz üç ortağın, on kadar otobüsü vardı. Paranın çoğunu Ökkeş efendi koyduğu için, başkanımız da o sayılırdı. Yazıhanede toplandık. Ökkeş efendi:

— Biliyorsunuz arkadaşlar, garşımızda bi namıssız şirket var... Bunnarın yüzünden etmediğimiz zarar ziyan galmıyo. Eskiden bizim otoposlar, böbrek daşı düşürmeye birebirdi. İçine binen, İstanbuldan Bursa'ya kadar safra kesesindeki, böbreğindeki nofüt gader daşları bilem düşürüyodu... Ne çıkardı başımıza Cet Şirketi, yaylı otopos!... Otoposların tümünün amartisorunu deniştirmek zorunda kaldık... Bu defa, goltukları yatar ettiler. Biz de, dünyanın mesarifini iderek goltukları aynı iktidar goltuğu gibi rahat bi döşek haline getirdik. Onlar pikap goydu, biz sinema goyduk. Onlar sinema goydu, biz hosdes kız koyduk... Şindi, habar aldığımız göre onlar da hosdes kız goymuşlar... Bu böyle getmez arkadaşlar. Fiyetleri düşürsen, mesarifin altından galkamazsın. Onun için bi çäre bulalım.

Ömer efendi:

— En iyisi yolculara beleş yemek verelim, dedi.

— Ya sen? diye bana sordu Ökkeş efendi, sen ne düşünüyön?

— Vallahi bana kalırsa, biz bu rekabetten vazgeçerek Allah ne veriyse onunla yetinelim, dedim.

— Ne diyon sen gardaşım, ne diyon? Ortada milyonlar var. Ticaret demek, rekabet demektir. Şaayet biz, Cet Şirketinden daha orcinal şeyler yapmazsak, seneye galmaz topu atarız. Bu memlekette iktidara geçmek için bilem çok orcinal şeyler bulacan. Af diyecen, zam diyecen, ufuk diyecen, goltuk diyecen... Ne ise, ben diyorum ki, otoposlarımıza iki dene hosdes kız goyalım. Nasıl?

— Çok iyi, dedi Ömer efendi.

— Ya sen Mısdafa?

— Kabul Ökkeş efendi. Kabul ama, ya onlar da çift hostes koyarlarsa?

— O zaman başka bi şey düşünürük.

O günkü karar gereğince biz otopüslerimize çifte hostes koyduk. Hostesin biri sarışındı, biri esmer. Biri arkada oturuyor, biri de önde oturuyordu. Biri sigara dağıtırken, öteki su dağıtıyordu müşterilere.

Bir gün yine açtı telefonu Ökkeş efendi:

— Siz uyuyun gardaşım, uyun... Herifler üç hosdes kız goy-

muşlar. Biri de nöbetinen müşterilerin yanında oturuyormuş, dedi.

— Ne yapacağız Ökkeş efendi? diye sordum.

— Beş dene kız goyacağız!

Biz, arabalardaki hostes sayısını beşe çıkarınca Cet Şirketi ona çıkardı.

Yine telefon:

— Gardaşım Mısdafa, biz bu gi-dişnen otoposlarda yalnız hosdes kız taşıyacağız... Herifler hosdes sayısını ona çıkarmışlar. Ben diyom ki, her müşterinin yanına bi hosdes kız goyalım diyom. Sen ne dersin bu fikire, kabul mu?

İstersen kabul etme.

O günden sonra, bizim otobüsler kızlar pansiyonuna döndü. Her müşterinin yanında bir hostes... Hattâ, yanında eşi olanların boşa kalan hostesleri de mecburen müşterilerin kucaklarına oturuyorlardı... Ay sonunda dünyanın parasını veriyor-duk hosteslere ama iş inada binmişti bir kere...

Bir gün baktım, telefonun zili acı acı öttü:

— Mısdafa oğlum, Cet Şirketi ne yapmış biliyon mu? Hosdes kızları otoposun içinde mayoyunan dolaşı- rıyormuş. Bi de reklâm vırmış ga- zatalara, — Şayet bu yıl pillâçlara

gidemediyse hiç üzülmeyle. Bi kerecik Cet otoposlarına binin, diye. Ulan batıracklar bizi be!... Ne namıssız insan bunlar!... Ben diyom bi, hem kızları cıscııldak so- yalım diyom, hemi de otoposun içine bi sitereptiz yıldızı goyalım di- yom!

— Olur Ökkeş efendi, olur, de- dim.

Bu kez, biz gazetelere reklâm verdik:

(Yirmi bikinili hostesin hizmet ettiği Feza otobüslerine binerseniz, şahane strip tiz yıldızı Suzan Suzan'ın içler gıcıklayıcı, başlar döndürücü, ocaklar söndürücü so- yunuşunu seyredebilirsiniz!)

İkinci gün gazetelerde Cet oto- büslerinin reklâmı çıktı:

(Yirmibeş çıplak hostesin yanı sıra, sarışın Vedet Ursula, Esmer Vedet Sabrina, Kumral Vedet Colet, Şahane Vedet Rita, Alman Vedeti Prenses Maria, kıvrak Arap dansö- zü Şehbal Balgöbek ve Trivora Ku- arteti Cet Otobüslerinde!)

Ökkeş efendi, bu ilânı duyunca ter ter tepinmeğe başladı:

— Ulan namıssızlar, ulan alçaklar, batıracklar ulan batıracklar!... Nideceğiz ortaklar, söyleyin nidece- ğiz?

Ben:

— Sünnet düğünleri yapalım, de- dim.

Ömer efendi:

— Profesörlere para verip açık oturumlar tertipleylim, dedi.

Bu teklifler üzerine daha çok kö- pürdü Ökkeş efendi:

— Ulan, İsmail Dümbüllü'yü de goysanız, Bölükbaşı'yı da goysanız, iş yok... Başga bi çäre düşünmek ilâzım, başga bi çäre... İçine pillâç gabinetleri mi yapsak, löküs Nermi- nin evi gibi randevü kızları mı dol- dursak? Aman Allahım, nitsek?

Ömer efendi:

— Ökkeş efendi, dedi, biz hep gençleri düşünüyoruz. Bu memle- kette seyahat edenler yalnız genç- ler değil ki. Yaşlı, dinine, imanına bağlı insanlar da var. Cet Şirketi gençleri götürsün. Biz işi başka yö- ne çevirelim.

— Nasıl yâni?

— Otobüslerde mevlütler oku- talım, hatimler indirtelim, ilâhiler söyletelim... İsterseniz Hacı Şevki Güler'i de işletme müdürü yapalım.

Ökkeş efendinin gözleri parladı:

— Çok eyl, çok eyl, hemen yap- ım, dedi.

Otopüslerin hepsini bir hafta içln- de yeşile boyattık. Her tarafını du- alarla, âyetlerle doldurduk. Şoför- lere, muavinlerine sakallar goyvert- tirip kafalarına bereler geçirdik... Ve gazetelere ilânlar verdik:

(İmam - Hatip Okulu mezunu şo- förler idaresinde mevlütlerle, ilâhi- lerle seyahat etmek istiyorsanız Beytullah otobüslerine bininiz... Mevlüthan Hacı Seyit Nuh Mehmet Ali Efendi, mevlüthan Hacı Hafız Geredeli İmatullah Habib Efendi, Hacı Hafız Sıraceddin Ümmetülhan Efendi, Hafız Hayri, Hafız Kadri, Ha- fız Bahri, Beytullah Otobüslerin- de...)

İnanır mısınız, o günden sonra bizim otobüsler teker teker uç- rumlardan uçmağa başladılar. Hem de, mevlütlerle, hatimlerle, cenaze namazlarıyla...

Muzaffer İZGÜ

Demirel: «Biz sandıktan çıktık» dedi... — Gazeteler —

— Ulan sen kimsin?

— İktidar!

Milletler Gülüyor

Hizmetçi

Jacques'ın o gün işi gücü yoktu. Caddelerde bir aşağı bir yukarı dolaşıyor, gönlüne eğlence arıyordu. Birdenbire önünde yürüyen bir kadın dikkat nazarını çekti. Kendi kendine:

— Bu kıızı bir yerden tanıyorum gibime geliyor, dedi. Şapkası tıpkı karımunki, elbisesi kızımunkinin aynı, iddiaya girerim ki şemsiyesi de anneminki...

Bir kaç dakikasını, bu bilmeceyi çözmeğe harcadı. Biraz sonra Jacques yeni bir şey keşfeden bir bilgin tavrıyla haykırdı:

— Aaa... Bu bizim hizmetçiy-miş!..

Kum

Bir İngilizle, bir Amerikalı münakaşa ediyorlardı. Bir aralık konu radyoya geldi:

— Biliyor musun? dedi Amerikalı, Birleşik Devletlerde radyo istasyonları o kadar kuvvetlidir ki, spikerin kalp atışlarını bile duyuyoruz!

— O da bir şey mi? diye alay etti İngiliz. Geçen gece Mısır radyosunu dinliyordum, on dakika sonra bir de ne göreyim kum dizlerime kadar yükselmiş mi?..

— Uyku dağıtıcı bir ilaç istiyorum...
— Kocanız için mi?..

Yeni moda!

Sarhoş aklı

Cebi para dolu bir sarhoş, içinde çeşit çeşit sandviç bulunan otomatlardan birine yaklaşıp. «Sosisli sandviç» yazan kısmın deliğine iki metal para atar. Aşağıdan iki sandviç gelir. İki metal para daha atar. İki sandviç daha gelir. Bu böylece devam eder. Öyle ki en sonunda kucağında yirmi sosisli sandviç olur.

Oradan geçenler bu meraklı durum karşısında dururlar ve neticeyi sabırsızlıkla beklemeğe koyulurlar. Yalnız içlerinden biri dayanamaz:

— Bana bak! Sen tek başına onların hepsini yiyemezsin, yeter artık!

Diye bağırınca sarhoş başını çevirir: hıçkır hıçkır:

— Görmüyor musun? der. Durmadan kazanıyorum. Nasıl bırakırım?..

Tarihi şato

Rehber, turistlere izahat veriyordu:

— Bu şato altı yüz seneliktir beyler, diye devam etti. O zamandan beri ne bir taş yerinden oynamış, ne de bir taş yapıya ilâve edilmiştir!

Turistlerden biri karısının kulağına eğildi ve fısıldadı:

— Burası bizim ev sahiplerinin olmasın sakın!

Saat kaç?

Evin hanımı kızgın bir sesle hizmetçiye soruyordu:

— Dün gece seni kapının arkasında öpüşürken gördüm, postacı mı, yoksa bakkal çırağı mıydı?

— Saat sekizden önce mi, yoksa sonra mıydı madam?

Doktorun borcu

Kocası çok mühim bir ameliyat geçiren kadın, operatörü görmeğe gider. Üzgün ve endişeli bir halde sorar:

— Doktor bey! Acaba kocam yürüyebilecek mi?..

Doktor, başını sallar:

— Tabii madam! Bu hususta hiç şüphemiz olmasın. Çünkü bana olan borcunu ödemek için arabasını satmak mecburiyetinde kalacak!..

Patenaj

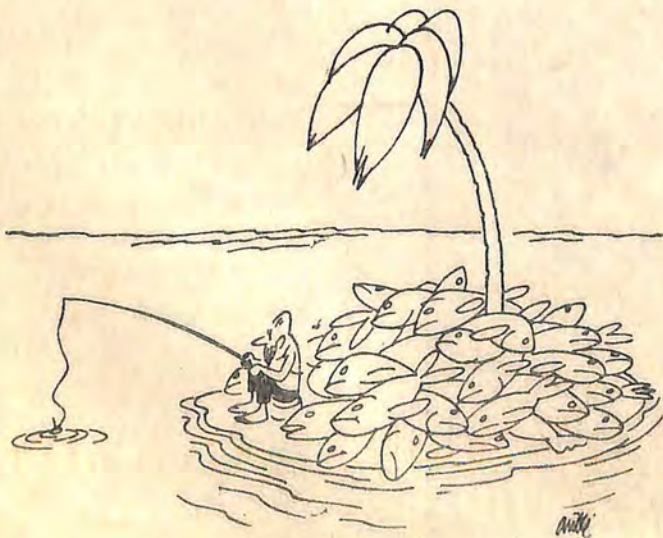
Tıklım tıklım dolu bir otobüse koltuğunda patenleriyle genç bir kadın biner. Her haliyle kalabalıktan rahatsız olduğu bellidir.

Yaşlı bir adam ayağa kalkıp yerini ona teklif edince:

— Çok teşekkür ederim söz! diye reddeder kadın. Bütün gün patenaj yaptım, oturmaktan öyle yorulmuş ki...

— Hâlâ nu ne kadar aylık vereceğini düşünüyorsun?

Yazısız

**REKLAMINIZI
GAZETE VE DERGİLERLE
DEĞERLENDİRİN!**

**BASIN
ILAN KURUMU**

**YURT İÇİ VE YURT DIŞI REKLAMLARINIZ İÇİN
HİZMETİNİZDEDİR**

Genel Müdürlük :
Cağaloğlu, Türkocağı Caddesi No. 1
İstanbul

Telefon : 27 66 00 - 27 66 01
Bilgi adresi : BASINKURUMU

(Basın : 17733 - 185)

1966 YILINDA

3.5 MİLYON

Liralık

tam konforlu, kaloriferli, gömme banyolu,
Marley döşemeli ve deniz manzaralı

**APARTMAN
DAİRELERİ**

İLE

ÇEŞİTLİ ZENGİN
PARA İKRAMİYELERİ

AKBANK

(İlanlık : 4566 - 188)

Akbaba

Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi,
No. 8-10 Daire: 3. İstanbul

İLAN FİYATLARI: Kapak içi, san-
timi 20 lira, iç sayfalar 30
liradır.

⊙

Bu gazete Basın ahlak yasa-
sına uymayı taahhüt etmiştir.

⊙

Fiyatı : 100 kuruştur.

Elinde
bu gün bir tasarruf cüzdanı var
yarın yüzbinler olacak

KUÇUK TASARRUFLARINIZA BÜYÜK İMKANLAR

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

(Basın : 15064 - A - 1413 - 186)

MÜJDE ! MÜJDE !
«SAVAŞ ÇİL İLÂCI»
Bir çok insanın Dostu
Yüzdeki leke, ergenlik ve çil
Ona kaptırdı postu.

(İlanlık : 4943 - 187)

Meşhurlar! Güldürüyor!

İspanyollar üzerine

Don Juanlık!..

Madrid'te tertiplenen bir açık oturumda, «çapkınlık» üzerine tartışılıyordu. Konuşma sırası Profesör Pedro Gonzales De Cordoba'ya gelince, ünlü profesör «Don Juanlık» hakkındaki düşüncesini şöyle belirtmişti:

— Bir erkek, bir kadını mesut edince iyi oluyor da, birkaç kadını mesut ettiği zaman neden kötü oluyor?

Üniforma sevgisi!

İspanya iç harbinin başlarında, herkes keyfine göre çeşit çeşit üniforma, giymeğe başlamıştı.

Bir gün Eugenio d'Ors'u da üniformayla gören bir Fransız, ünlü filozofa hayretle, İspanyolların üniformayı neden bu kadar sevdiğini sorunca, Eugenio d'Ors şu cevabı vermişti:

— Üniforma bizde çok çeşitli olduğu için!

Şimdi sırası mı?

Ölmek üzere olan Manuel Dominguez, günah çıkartmağa gelen papaza:

— «İki evli kadınla münasebetim olmuştu..» diye itirafıta bulununca, papaz:

— «Bırak bunları oğlum..» diye hastanın sözünü keser. «Övünmenin sırası mı şimdi?!..»

Yüzünüzün rengine bakılırsa..

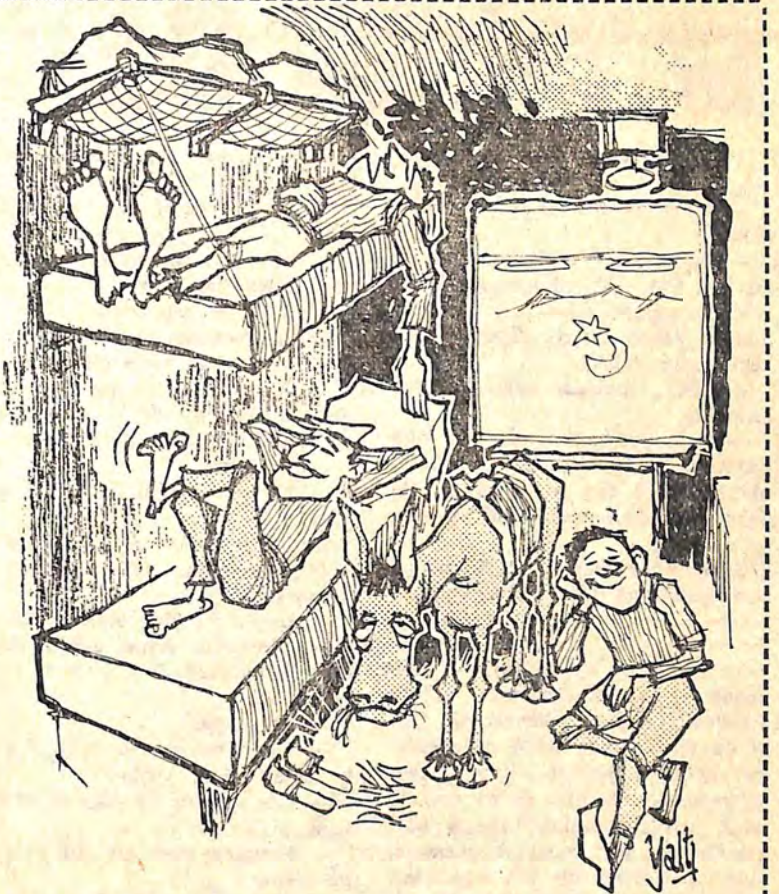
İspanya'nın en meşhur matadorlarından Cirujeda, arenada bir boğa tarafından boynuzlanıp hastaneye kaldırılmıştı. O sırada hastaneye, başına güneş çarpan bir de radyo spikeri getirilmişti. Önce boğa güreşçisinin tedavisiyle meşgul olan doktor bir ara:

— «Boynuz yarasının derinliği onbeş santim kadar var..» deyince, sedyede sırtüstü yatmakta olan spiker keliyerek:

— «Onbeş santim mi dediniz?... Aman ne fecî!..» diye söylenir.

Bunun üzerine doktor, yüzü bembeyaz olan spikere döner:

— «Yüzünüzün rengine bakılırsa..» der, «sizin yaranız çok daha derin olmalı!»

Vagon - li, yataklı vagon olduktan sonra...

Amerika'ya zurna satacağız...

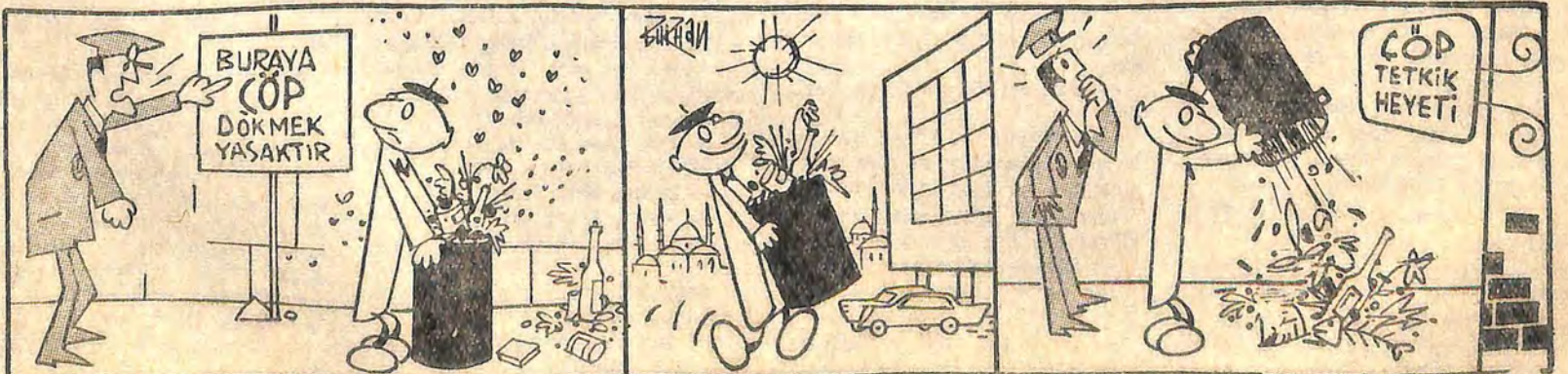
— Gazeteler —

Bizim fakir!

KALENDER NİYAZI

Çizen: BURHAN

— 9 —

— Öyle, yolunu yitiren insanlar gibi.

— Bak Sevim, n'olursun, he de bu işe. Yarın açayım anama... Bizimkisi, sadece âdet yerini bulsun olacak. Yoksa biz de diğerleri gibi kaçırmamızı biliriz.

— Tabii, haklılar kaçmakta, kaçırmakta.

— Öyle ya, benim gibi kaç tane adam var şu mahallede üçyüz lirası olan? Pekâlâ düşün de yapar, gecekonduya da başlar. Hadi yavrum, he de!...

Sevim, gözlerini tavandaki çinkonun oyuklarına dikmiş düşünüyordu. —He— dese miydi acep? Doğrudu ya Fikret'in söyledikleri. N'olacaktı sanki üç ay sonra? —Yıkmyacağız— mı diyeceklerdi? Yine yıkacaklardı, yine yıkacaklardı. Belki de yıkamazlardı. Allah evlenenle, ev yaptırana yardım ederdi. Hem ev yapacaklardı, hem de evleneceklerdi. Allah yardım etseydi bari kendilerine, yıktırmasaydı gecekondularını. Onların bir tek istedikleri buydu. Acırdı mutlaka Tanrı bu sevişen iki kuluna. Valinin kalbine merhamet verirdi —Yıkmayın, kalın— derdi... Ah o zaman, işte o zaman, güneş daha başka türlü doğardı Hürriyet Mahallesi'ne... Badem ağaçları daha başka türlü açardı gelecek yıl... Çocuklar, daha başka türlü ağarlardı salıncaklarında...

— Cevap vermedin Sevim?

— Düşünüyorum!...

— Nesl var bunun düşünecek kızmı? Ya tatar, ya batar. Ya biz de rezil oluruz cümle âlem gibi, ya da ziyan etmeyiz bu beklenen günleri. Elden gelen düşün bayram. He de; bitsin bu iş.

Sevim:

— He, dedi.

Fikret sıkı sıkı sarıldı Sevim'e...

— Yarın anama söyleyecem, istersen sen de söyle, dedi.

— Olur.

— Hemen yarın onlar gelir gelmez istetecem.

— Olur Fikretim.

— Onbeş güne kadar da muamelemliz biter.

— Biter...

— Yarından sonra gecekondu muza da başlarım.

— Ben de yardım ederim.

— Sen çamurunun suyunu çek, gerisine karışmal...

— Niyeymiş?

— Ben kıyamam ki sana. Yarın olsun, hemen marangoz İrfan var arkadaşım. Onun yanına giderim. Üç pencereyle iki kapı ısmarlarım. Pencere çerçevelerini onbeşer liradan yapar, nasıl olsa arkadaşıştır. Kapıyı da on liraya bir mal sandığı alır, ondan bozduarak yaptırırım... O zaman ne kaldı?... —Kapının kolu mekteplerinki gibi olsun.

— Olsun!... Ne kaldı geriye? Dört de direk... Olsa olsa yirmi beşer lira olur. Hele pazar yerinin oraya gidip de, eski enkazcılardan alırsam, belki de onbeşere alırım Yan pervazlarına da elli liralık ağaç

gitsin... İkiyüz lira yetti de arttı bile.

— Ya duvarları? diye sordu Sevim.

— Duvarları ya, diyerek düşündü Fikret. Ne demişler, âşıklar dört tarafını duvar zannedermiş, biz de öyle. Unutuverdik duvarlarını.

— Kaç liralık kargı gider?

— Elli liralık kargı alsam, çimdilir bizi. Toprağı da avludan kazarız, beş liralık da içine saman...

— Ya çivi?

— Ne yani, yirmi liralık da çivi gitsin.

Sevim, Fikret'in göğsünün kıllarıyla oynuyordu. Yüzünü Fikret'e yanaştırdı:

— Üçyüz de olsa yetmez, dedi.

— Bir hafta sonra avans alıyorum. Yetmiş altı lira. Onu da masraf ederiz.

— Ya düşün?

— Heye Sevim, ya düşün? Onu hesaptan çıkarıverdik.

— İstersen bir de düşün hesaplayalım Fikret?

— Hesaplayalım. Elli lira çalgıcılar alsın.

— Elli de benim naylonlarıma gider.

— Elbise de ister, dedi Fikret.

— Elbise ya Fikretim... Daha gelinlik de var... Vazgeç elbisellikten Fikret.

— Neden?

— Para yok da ondan.

— Pekiyi, vazgeçtik elbiseden.

— Gelinlik için sen beyaz kumaşını al, ben elimde dikerim.

— Kaç metre kumaş gider ona?

— Dört metre tafta alırsın. Ucuçluklarından al. Metresi beş liralıklardan olsa yeter.

— İyi, yirmi lira gelinliğe, elli lira da çalgıcılara.

— Vazgeç Fikret çalgıcılardan da.

— Niye?

— Yazık değil mi elli liramıza?

— Çok istiyordun ya?..

Kız düşünceli düşünceli:

— Olsun Fikret, dedi. O elli lirayla, dama iki tane çinko alırız.

İkisinin yüzünde de mes'ut bir gülümseme vardı. Karar vermiş insanların rahatlık gülümsemesiydi bu.

Fikret yataktan kalktı; duvardaki deliğin içine elini uzattı. Oradan bir bez çıkardı. Çabuk çabuk söktü bez çıkını. İçinden gazeteye sarılmış minicik bir paket çıktı. Eller titreyerek açtı paketi.

— Bak Sevim, inanmazsan bak, işte, üçyüz liramız burada, dedi.

Sevim yatağa upuzun yatmış, bakmıyordu bile o yana... Fikret yine:

— Baksana üçyüz liraya Sevim, dedi.

— Ne lüzum var Fikret. Ben sana ilk günden inandım. Paranın olup olmadığının mı inanmıyacağım?..

Sevim de kalktı yataktan. Gitti, Fikret'in beline dolandı.

— Fikretim, diye mırıldandı.

Dudakları birbirine sınıksı yapıştı.

— Yarına söz değil mi Sevim?

— Söz Fikret. İstet beni. Ben de istiyorum diyeceğim. Zaten annem

biliyor gibi. Haydi, şimdi bırak da gideyim.

— Seni geçireyim.

— Yok yok, ben giderim.

— Sevim dışarı çıktı. Arkasından Fikret bakıyordu. Havadaki tek tük yıldızlar da kaybolmuştu. Kara kara bulutlar sarmıştı yine mahallenin üzerini.

— Keşki yağmasa bari, dedi Sevim.

Ama sözü ağızda kaldı. Sanki yağmur bu duayı bekliyormuş gibi, iri bir damlasını Sevim'in burnuna düşürüverdi. Kendi kapılarını yavaşça açıp, içeriye süzülde. Ayhan üstünü açmıştı. Annesiyle babası, yine sarılmışlardı birbirlerine. Kardeşinin yanına uzandı... Çocuk bir poflayışla, ablasına sırtını döndü. Kardeşinin kemikten vücuduna sarıldı. —Ne kadar da zayıf?— dedi içinden.

Dışarda çakan şimşek, bir anda odayı gündüz gibi etti. Arkasından da var kuvvetiyle gürledi gökyüzü... Çinko dama, önce hafif birkaç damla vurdu... Sonra damlalar, bir çekiç gibi döğmeğe başladılar hırçın hırçın...

Bu gürültüye önce, anne ve babanın sarılan kolları çözülerek cevap verdi. Sonra çocuklar yataklarının içinde kımıldandılar. Gecekonduların refleksine uyarak sırt sırta dönmüşü yine annesiyle babası...

Şıp şıp diye bir ses geldi Asaf'ın yattığı yerden. Sonra bu şıpsıplar arttı...

Duyuyordu Sevim şıpsıpları... O, yarını düşünüyordu, Fikret'i düşünüyordu. Yarın, evet yarın her şey hallolacaktı... Analara babalara söylenecekti. Sevim'le Fikret birleşeceklerdi...

Acaba hiç ihanet eder miydi Fikret? Etmezdi... Sevim çirkin bir kız değildi ki... Ne vücudunun eşi vardı mahallede, ne de gamzeli yüzünün... Karısı çirkin olan kocalar ihanet ederlerdi... Fikret onu aybaşlarında sinemaya bile götürürdü. Mahalleden çıkınca kolkola girerlerdi. Başını yaslardı Fikret'e. İki de çörek alırlardı yoldan, yiye yiye giderlerdi. Arar, hangi sinemada Türk filmi bulurlarsa o sinemaya girerlerdi. Elele tutarlardı film bitene dek... Sinemadan çıkınca bir kilo da portakal alırlardı... Üç tanesini de kardeşlerine verirdi. Önlüğünü de alırlardı Osman'ın. Bayrak verirdiler Osman'ın eline...

Sevim'i daldığı hülyâdan burnuna düşen bir damla uyandırdı... Doğrultu yatağın içinde. Odayın her yanı şıpsıp diyordu. Kalktı... Karanlıkta, tavana baktı. Delinmişti sanki çinkonun her yanı. Süzgeç olmuştu. Kardeşlerinin yanına geçerken, babasının ayağına bastı:

— Kim ulan bu ayağımın üstünde ki?... diye bağırdı adam.

— Benim, dedi Sevim.

— Ne var kızım, ne oldu?

— Ev akıyor baba, elek gibi akıyor...

Selâhattin uyuklu gözlerle yatağın içinde doğrultu.

— Tuu ulan, bizim yorgan dellek (Tellâk) Fatmanın peştemalına dönmüş.

Karısına seslendi:

— Kız Mediha!... Kalk oğlum kalk!... Memleket batıyor, her taraf sel seletmiş.

Mediha sıçrayarak uyardı:

— Vay anacığım vay, dedi... Dizerlerine vura vura söylendi. «Çamaşırı da bugün yıkamıştı. Çamaşırın ıslanmışına mı yanarsın, bu yorganlar yarın nasıl kuruyacak ona mı yanarsın?

Kadın, Asaf'la Osman'ın üzerini yokladı.

— Abuuu, bunlarınkı de şımşırık, dedi. Ocağınzı batsın; hepiniz de mi ölü uykusuna yattınız be?... Vay emeklerim vay, vay rezillik vay, vay fakirlik vay!... Kız ne duruyorsun baston yutmuş gibi, tasları koş getirsene. Çabuk, çabuk yatakları toplala!...

Üçü üç yandan yatakları hızla topladılar. Çocukların üçü de ne olduğundan habersiz, uyuklu gözlerle ayakta sarhoş gibi sallanıyorlardı. Hele küçük Ayhan, tırtır titriyordu üşümekten. Ayhan'ı, yüklüğün altına yatırdılar, üzerine de babasının caketini örttüler. Asaf'la Osman da kapının yanına birbirine yastık gibi dayanarak uyumağa başladılar. Anne, çocukların birbirine dayanarak yattıklarını görünce:

— Kız Sevim, şunların da üzerlerine bir şey ört, dedi.

Onların da üzerine ananın Osman'la yaşıt sekiz yıllık soluk mantosu örtüldü.

Selâhattin bir sigara yakmak istedi. Ama bir türlü sigarayı yakamayınca:

— Allah kahretsin be, dedi. Tam sigaranın üstüne de akmış su. Ulan bir bilseler bu evlerin rezillik, zahmet edip yıkamazlar ya, herifler bizi villâda oturuyor zannediyorlar. Yazık ulan be, değer mi emeklere bu evi yıkmak? Ev değil meret, pınar...

— Hadi hadi, söylenip durma, dedi Mediha. Dilimde tüy bittir sana söyleye söyleye... Bir parçacık balmumu alsaydın, bu rezillik çekmezdi.

— Rezillik fakirin plâkasıdır avrat. Nereye gitsen, kıcından eksik olmaz. Balmumu falan bunların hepsi lâf. Dama balmumunu sürersen, bu defa duvar yıkılır. Duvarı yaparsın, kapı bel verir. Yani senin anıyacağın, fakirin rezillik kıyamete kadar bitmez...

Ayhan yattığı yerden:

— Abla, su, dedi.

— Her yer su ulan!... Ne yapacaksın suyu? dedi baba.

Ana:

— Hadi Sevim, bir tas su ver çocuğa...

Sevim tasi doldurdu. Uyuklu çocuğun başını tutarak eliyle içirdi.

Sevim de yattığından beri hiç uyumadığı için o da uyukluyordu. Damla düşmeyen bir yer seçti kendine... Pencerenin yanı, her yerden az akıyordu. Oraya oturdu. Bacaklarını karnına doğru çekti, sırtını duvara dayadı, gözlerini yumdu...

Anne kocasına bakarak:

— Daha sabaha çok var, dedi.

— Heye, diye mırıldandı Selâhattin.

(Devamı var)

CEYMİS FLORYADAN Sevgilerle

ÇİZEN
BÜLENT
ŞEREN

Okuyucularımız, yandaki resimde vaziyetin durumu-nu daha yakından tet-kik edebilirler 'Şy mi?

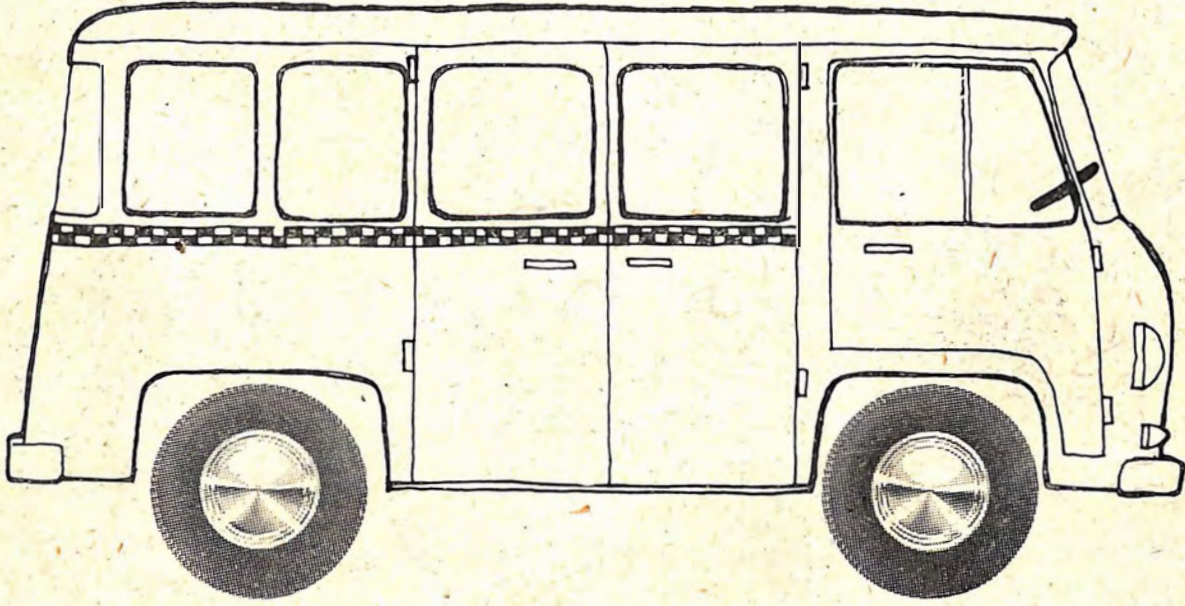
"DÜMEN," YATINDA BİR DÜMEN DÖNDÜ-GÜNÜ ÇAKAN CEYMİS BONT, YATI DİKKAT-LE GÖZLEMekte VE İZLEMekteDİR!

Şen Şakrak'ın mühim ifşaatı:

"Film artistliğine karşı içimde sonsuz bir heves vardı. Film re-jisörleri tarafından keşfedilmek için, meşhur yazar Siroğlu'nun peşine takılıp buraya geldim. Ancak ben keşfedilmeden önce, gangsterler Siroğlu'nu keşfedip kaçırdılar" Bu kadar "ipucu" Ceymis Bont'a yeter. Postacının, şişenin içersinde getirdiği hava, le Siroğlu'ndan gelmekte-dir. Gansterler Siroğlu'nu dümene getirip "Dümen" yatına kaçırmış-lardır.

FISK demek...Emniyet demektir !

Endişesiz ve rahat bir yolculuk için vasıtanız kadar lâstikleriniz de size güven vermelidir !

Vasıtaların sürat kabiliyetinin artması ve daha kuvvetli frenler icad edilmesi yüzünden lâstikler üzerindeki yıpratıcı tesirler git-gide çoğalmaktadır. Bu yıpratıcı tesirler ancak itina ile imal edilmiş yüksek kaliteli lâstikler ile giderilebilir.

Fisk lâstikleri fazla yüke, sarsıntılara ve en sert darbelere karşı çok dayanıklıdır.

Geniş tabanı, dişlerinin özel şekli ve yumuşak yanakları sayesinde Fisk her türlü yola kolaylıkla intibak eder. Vasıtanızın motorunu yormadan tam çekiş sağlar.

Fisk'te süper kauçuk POLI-B vardır. Fisk kolay ısınmaz. Münhasıran naylon ip-liklerle imal edilen Fisk, kilometreleri aşarken can ve mal emniyeti bakımından her an güvenebileceğiniz lâstiktir.

Dolmuşların, minibüslerin vızır vızır işlediği yollarda en küçük bir dikkâtsizlik kazaya sebep olabilir. Eğer vasıtanıza kaliteli lâstikler takılı ise daha kolay manevra ve daha rahat fren yaparak daha fazla emniyette olursunuz.

FISK

"Çocuklu" lâstik FISK yolculukta emniyettir

Дкбаба

